Doktor Grodas reseanteckningar

eller

Det bara eldflugorna vet

I mörkare tider är denna berättelse nerskriven men trots det pratas det fortfarande om händelserna som tog sin plats i min spirande ungdom. Som alla självbiografiska verk löper även detta risken för att ej bli taget på allvar då olika kritiker kan anse sig ha fog för att författaren, det vill säga undertecknad, skulle ha behov att framställa sig själv i bättre dager och därav överdriva eller förfina händelseförlopp till den egna personens fördel. Alla sådana tarvliga anklagelser vill jag redan här, i verkets första rader, vederlägga. Den historia som här följer fyller kanske inte kriteriet för att vara "den objektiva sanningen" om man ser till filosofins krav för begreppet men det är en korrekt återgivning av mina egna subjektiva erfarenheter som de nu i efterhand ter sig. Dock har vissa detaljer förtydligas och ytterligare fakta kring händelserna insamlats genom att undertecknad fört konversationer med förstahandsvittnen. Men det till trots vill jag hävda att detta var vad som hände, varken mer eller mindre, under de ödesdigra vårdagarna.

Benjamin Franklin Jr Groda

Register

FÖRORD
Sida tre till fem,
Där grundläggande fakta för förståelsen av verket redogörs.

KAPITEL 1: EN VÅRDAGSPROMENAD
Sida sex till arton,
Där gåtan själv introduceras samt hur Doktor Groda blir ledare för en expedition.

KAPITEL 2: KONSTEN ATT STRÖVA ÖVER EN ÄNG
Sida nitton till trettiotvå,
Där expeditionen ger sig av, räddar en nödställd samt blir offrad.

KAPITEL 3: EN NATTVANDRING
Sida trettiotre till trettiosju,
Där expeditionen återvänder hem med gåtans svar samt gör något hjältemodigt.

EFTERVÅRD
Sida trettioåtta till fyrtiotvå,
Där det redogörs för kompletterande detaljer.

Förord

Mina kära läsare, ni måste först, innan ni drar förhastade slutsatser, få reda på lite om min och mina vänners bakgrund och om de händelser som föranledde vår resa. Låt mig först i korta ordalag presentera de andra hjältemodiga resenärerna som slog följe med mig på mina äventyr. De var alla ganska enkla personer som trots sina bristande kunskaper visade prov på stort mod under de vida resor vi begav oss ut på.

En av mina käraste vänner och kanske den som är mest bildad i dungen med undertecknad borträknad är Bror Mullvad. I sina glasögon och sitt plommonstop gör han ett ytterst seriöst intryck. Han är en mästare på gruvdrift och har ett gott läshuvud. Hans lugn och långsamma tempo kan ibland upplevas som lite frustrerade men det vägdes under vår resa upp av en annan av våra kollegor. Fröken Mus är den som jag närmst tänker på som, tillskillnad från Bror Mullvad och sin bror, är ytterst driftig och därtill tämligen lättretad. Hennes temperament och kämpaglöd var dock till sällskapets fördel ty utan en driftig person blir det oftast inte mycket gjort. Visserligen är jag själv ganska företagsam och inte den som säger nej till att hugga i bara andan faller på men jag kan finna det besvärande att alltid ha den rollen som inte riktigt stämmer med min personlighets fulla spektrum. Unge Herr Mus var den sista vårt sällskap innefattade. Till skillnad från sin syster är han mer eftertänksam och klok och inte den som pratar först och tänker sedan. Han visar på detta sätt en, för hans ålder, ytterst vuxen mognad som man kanske skulle önska att finna i fler av dagens ungdomar.

Efter vintern kom så äntligen solen fram igen och smälte den vita snön som hade täckt landet med kyla under många mörka månader. När den värmande solens strålar tinade upp landet vaknade även djuren från sina vinteriden och ur sin dvala. Mössen som varit igång hela vintern kunde äntligen bege sig ut och få något annat i magen än sparade nötter och den trötta igelkotten hade just påbörjat den stora vårstädningen av sitt bo. Bäcken porlade med snabbrinnande smältvatten och till och med gammelfar Padda hade lyckat kravla sig upp ur den frusna marken.

Detta skedde för länge sedan, innan dungen blev vad den är idag. Då var det inte så mycket sådant här modernt krimskrams som man idag ser på gatorna. Jag bodde då som nu på min ö ensam i den mäktiga å som fortfarande rinner genom dungen. På den tiden var vattnet klart och friskt men isande kallt. Från min herrgård på ön hade jag en underbar utsikt över bägge strandkanterna och när jag under en paus i mitt arbete, något som jag sällan tog vill jag påpeka, blickade ut nedströms kunde jag ofta se hur musfamiljerna tvättade eller fiskade från bryggan. Vände jag mina ögon uppströms var det inte sällan jag såg Gammelfar Padda ligga och lappa sol på sin sten medan han hade någon av sina underliga konversationer med Karpen. På den stranden bodde många av mina bästa vänner, t.ex. Kotten som ibland kom ner till stranden för lite vatten svärandes över ekorrarna eller Bror Mullvad som ofta satt och studerade stackens aktiviteter under sin syrén. Men trots denna trevliga idyll på

den östra stranden blickade jag som mest åt den andra, av fruktan. Den stranden var på den tiden ganska igenväxt och snårig men från mitt högsta torn kunde jag skymta toppen på stubben där dungens härskare, Ormen, levde. Ormen hade stora ägor på den sidan ån och var fruktad och beryktad för sin listighet och grymhet. Många var de som fallit offer för hennes skarpa bett. Hon kallades Ormen i folkmun men när man språkades direkt med henne, vilket gudskelov sällan skedde, fick man lov att kalla henne ”ers majestät” eller ”drottning”. Ni förstår, på den tiden var inte alla djur lika utan vissa var lite för mer än andra. Men detta till trots hade vi det ganska bra i dungen. Rådet som ibland träffade Ormen hade lyckas förhandla fram att Ormen mest skulle vända sig till det barbariska sorklandet utanför dungen för föda och hade därför lyckas freda oss mot hennes ondskefulla bett. Rådet var, som ni kanske förstår, de äldsta djuren i dungen under Gammelfar Paddas ledning och de dikterade vad som skulle ske med tanke på alla djurs bästa. Alla olika djur på marken hade sin representant i rådet vilket gjorde det hela rättvist och bra och rådet fattade ofta kloka och rättfärdiga beslut som ingen klagade på. Alla lydde dock inte rådet, men det var främst ekorrarna som inte var på marken så ofta och stacken som inte förstod vilket inte gjorde så mycket. De som mest klagade på rådet var mössen som ansåg att de skulle ha fler representanter då de var väldigt många i dungen, då som nu, och tack vare deras gnäll fick de dagarna innan vår historia börjar en extra representant vid sidan av den rullstolsbundne Gråmus, nämligen Far Mus.

Allt detta om rådet har inte mycket att göra med det stora äventyr jag egentligen skall berätta om men jag tyckte ändå det var intressant att skriva ner det för att man i framtiden skall ha en idé om hur det en gång i tiden var här i dungen. Innan jag startar äventyret skall jag bara ge er lite bakgrund till mig själv så ni vet lite om min ödmjuka person.

Jag, Benjamin Franklin Junior Groda, i folkmun kallad Doktor Groda, växte upp i staden vid universitetet och detta har satt sin speciella prägel på mig. Jag är inte bara kultiverad och artig, välklädd och charmant, snabbtänkt och kunnig utan jag känner dessutom igen en orättvisa så snart jag ser en och jag är inte den som ser mellan fingrarna med orättvisor, det vill jag poängtera å det skarpaste. Jag föddes för länge sen i salongen i Universitetets källare av min kära mor och inom en halvtimme hade jag fått på mig min första frack och min första cylinder. Min uppväxt var ganska lugn och riskfri hos min övertidsjobbande far och min kära mor. Jag fick allt det jag ville ha och kunde mätta min buk med gommens läckerheter. Mitt stora intresse för mat fick mig att vilja bli kock men min fars stora intelligens rådde mig att ta en akademisk examen och ägna mig åt matlagning på fritiden. Det rådet följde jag och vid universitetet läste jag konstvetenskap med stort nöje. Konst är ju trots allt civilisationens måttstock. Mitt matlagningsintresse fick jag utlopp för i föreningen rännstenens humanister som sökte en ny kock efter att den förre försvunnit då han letade råvaror och således avlagt en visit vid motorvägen.

I alla fall studerade jag flitigt och frossade förnöjt i universitetets prakt. Jag tog min examen i konsthistoria och blev doktor vilket förgyllde mitt liv något då jag fick mer fritid att lägga på matlagning. Jag var nöjd med mitt liv men man vet aldrig vad ödet har på lur för en. En helt vanlig dag då jag var ute och handlade bakom komposten på S:t Eriksgatan 12, där

man förövrigt kunde hitta de mest utmärkta daggmaskar eller för den delen förträffliga gråsuggor, förmörkades plötsligt himmeln och innan jag hann ta min shoppingkorg under armen och bege mig därifrån skakade jorden och jag kände mig yr och fick sätta mig ner. Jag tänkte att det här var väl konstigt då jag inte kunde erinra mig att det stått något om jordskalv i mitt horoskop den morgonen. Så skakade jorden till ytterligare en gång och jag vältes över ända och måste ha svimmat för när jag öppnade ögonen låg jag bland en massa lera och visste inte var jag var. Snart kunde jag dock konstatera att jag förflyttats bort från staden och befann mig på kanten av en äng som jag fann det klokast att snabbast möjligt förflytta mig ifrån in till en strategiskt bättre position i skydd av träden.

Det var så jag kom till dungen förstår ni och jag har accepterat mitt öde att vara kvar här i ödemarken för all framtid. Det är för sorligt att en gentleman inte kan få syssla med det han vill bara för att han inte vet åt vilket håll universitetet ligger. Nåja, jag ser nuförtiden det som min uppgift att sprida lite bildning och kunskap bland dessa okunniga bönder som innebor dungen och få dem att visa den respekt det är befogat att ge en mer bildad person.

Kapitel 1: En vårdagspromenad

Det var den första riktigt varma vårdagen. Du vet den som när den kommer definitivt slår fast att vintern är över och att man äntligen kan ta av sig halsduken och tumvantarna utan att riskera en förkylning. Jag och Bror Mullvad hade redan tidigare planerat att just den första vårdagen ta en picknickkorg och ge oss ut på en liten promenad genom vårt grannskap. Bror Mullvad har som tradition att varje vår hälsa på alla i dungen för att se hur de mår efter vinterns kyla och språkas lite. Han är nämligen, liksom undertecknad, en av de i dungen som har förstått att vintermånaderna bäst lämpar sig för sömn och när våren kommer är man lite intresserad av vad som har hänt under den tid då kylan haft sitt grepp kring landet. När gryningsljuset bleknat och solens strålar börjat skina från himlen begav vi oss av från vår mötespunkt nere vid ån. Vi vandrade, ivrigt diskuterande om vilket som är det första vårtecknet, bort från bryggan och tänkte först av allt passera förbi den nedfallna stammen och titta in i mössens boningar under trädrötterna.

Vi kom således upp från stranden och in på mössens ägor på den östra stranden. För att förtydliga för den ej insatta läsaren vill jag påpeka att det i dungen fanns fyra musfamiljer, som visserligen för undertecknad är svåra att skilja åt, men som bor på lite olika platser kring det stora trädet. Närmast ån och således de vi först kom till bodde den minsta av de fyra familjerna från vilken de andra två i vårt blivande följe kom. Familjen bestod av Herr och Fru Mus samt deras två barn Unge Herr och Fröken Mus. Det var en gång i tiden en betydligt större släkt men många av familjens barn hade lämnat hemmet och flyttat ut från dungen för att söka lyckan utanför det skyddande grenverket. Därför var bara de två yngsta barnen kvar i deras stuga, två ungdomar som båda sprang oss till mötes när vi kom flanerande upp längs deras grusgång.

Med ivriga stämmor förhörde de sig med en väldigt jäktande ton om vi möjligtvis hade sett till Fru Mus under vår promenad, vilket vi inte gjort och sålunda förtäljde dem. Vi förstod på deras sätt att något var fel och när vi frågade fick vi reda på att Fru Mus gått för att tvätta nere vid ån under gårdagens eftermiddag och sedan inte återvänt till hemmet. Far Mus hade då begivit sig ut för att leta, men återkommit tomhänt i morse. Han låg nu utmattad och vilade sig inne på soffan och hade sagt åt de båda barnen att de inte skulle lämna gården då han var orolig för deras skull. Antagligen ansåg han inte att det var lämpligt för barnen att strosa runt på egen hand.

Jag hade nästan gjort mig redo för att bege mig därifrån då Bror Mullvad föreslog att vi skulle kunna ta med oss de båda ungdomarna så att de kunde leta efter sin mor. Unge Herr Mus sprang genast in och kom sedan ut med ett leende på läpparna. Därefter begav vi oss, nu fyra i följet, tillbaka mot bäcken för att se om vi kunde hitta några spår efter den mystiskt försvunna Fru Mus. Då mina följeslagare inte visade någon vidare entusiasm för att föra en diskussion ansåg jag att det var ett ypperligt till-

fälle att förklara undren i det franska köket och varför man egentligen gratinerar. Även om min lilla föreläsning inte mottogs av alla åhörarna på samma förtjusande sätt lyssnade i alla fall Unge Herr Mus flitigt och ställde till och med några frågor om kryddblandningen man har i marinaden för mindre maskdjur.

Så småningom kom vi i alla fall ner till den böljande åns mäktiga strand och till mössens lilla tvättbrygga vid vilken även min båt låg förtöjd. Som jag redan förklarat för de andra hade jag inte sett någon tvättkorg när jag landsteg på morgonen och då jag är känd för min ytterst goda perception var sannolikheten för att det skulle finnas en tvättkorg i närheten ytterst liten, om inte någon lagt dit den i efterhand förstås. Medan jag knäppte bort damm från min cylinder påbörjade de andra sökandet och gick sakta nedströms för att se om tvättkorgen möjligtvis flyttats i den riktningen. Själv spatserade jag uppströms en liten bit men konstaterade att verkligheten stämde med min tes: det fanns ingen tvättkorg. När jag återvände till bryggan för att återsamlas med de andra fick jag vänta en god stund och just när mitt tålamod började tryta och jag på allvar övervägde att ropa efter dem kom Fröken Mus jäktandes och sade att de hittat något. Därefter sprang hon snabbt iväg igen och jag skyndade efter för att inte förlora hennes ryggtavla i vegetationen längs stranden.

Nere vid stranden, där ån kröker sig lätt, hade de andra tre samlats bakom en vassrugge där de ivrigt diskuterade sitt fynd, en socka som Unge Herr Mus helt säkert tillägnade sin fader och som troligen medförts i korgen för att bli tvättad under gårdagens afton. När de konstaterat fyndets betydelse vände sig Bror Mullvad till mig för att höra mitt utlåtande. Då jag inte ville göra barnen upprörda berättade jag inte vad som först slog mig utan försökte negligera betydelsen av en tappad strumpa. Fru Mus tvättade trots allt i ån och om hon tappar en strumpa så bevisar inte det något. Dessutom var hon ytterst van vid vattnet och simkunnig vilket ännu mer tydde på att något annat hade hänt. Sedan föreslog jag att vi skulle fortsätta vårt letande genom att prata med de andra djuren. Dessutom var det ju det jag och Bror Mullvad hade haft i åtanke när vi begav oss från farstukvisten. När Fröken Mus å det livligaste protesterade påminde jag henne om vem det var som hade ansvar för vem och att om det inte passade sig kunde hon alltid återvända hem och vänta på Mor sin där. Med en ganska trumpen min på vissa delar av följet fortsatte vi således min och Bror Mullvads visitplan. Vi vandrade iväg längs strandkanten för att se hur stora fallet såg ut nu på vårkanten. Det var kanske inte det jag och Bror Mullvad hade tänkt göra först men då vårt sökande ändå hade tagit oss så mycket nedströms var det lika bra att få det överstökat.

Just innan ån lämnar dungen för att snirkla sig ut över ängen rinner den över ett klippstup och faller ner i en djup pöl. Just på vårkanten brukar det dessutom vara särskilt spektakulärt att se vattnet rinna och virvla då vattenståndet är extra högt. När man står längst upp på kanten är det knappt att man kan se botten för vattendimman som slår upp emot en. Jag och Bror Mullvad, som använder platsen som ett rastställe där vi brukar sitta och äta då vi företar oss våra picknickar, log i samförstånd när vi såg de båda musbarnens uppspärrade ögon då de stirrade ut från kullens krön. Inte nog med att man har en ypperligt vacker vy över vat-

tenfallet utan man kan dessutom se ån där den glittrar i solljuset när den slingrar sig iväg över ängen. Efter några ögonblicks stillastående tystnad sprang mössen fram till kanten och lade sig för att stirra ner i djupet. Jag och Bror Mullvad satte oss på våra favoritstenar som många gånger förut och mumsade i oss lite av den underbara medhavda matsäcken.

När ungdomarna blivit trötta på att studera naturens under och jag svalt ner den sista stjärtbiten av den vitlöksmarinerade tusenfotingen rätade vi på våra ryggar och begav oss ut på vandring igen. Vi tog sikte på det stora trädet men närmade oss nu det från ett annat väderstreck vilket gjorde att vi missade Musfamiljens gård och istället kom in på ägor tillhörande några av deras fränder, nämligen familjen Fläsk. Som en av de allra talrikaste musfamiljerna i dungen kände vi alla väl till denna familj som ofta spenderar långa timmar åt att jaga mask och skalbaggar som sedan alla musfamiljerna förtär. Deras språk och levande är kanske lite väl burdust för en gentleman som jag men jag brukade ändå nyttja deras tjänster när det gällde enklare råvaror för min matlagning. Att Bror Mullvad inte är den som köper sin mat har ni säkert redan förstått, men då ingen i dungen tycker illa om honom och då de båda musföljeslagarna också var välkända i dessa kretsar hälsades vi alla av glada rop när vi närmade oss huset.

Familjen Fläsk har ett ganska stort bohag då det skall rymma hela släkten med alla dess kusiner och tremänningar och ingifta farbröder etcetera.Då vi ankom mitt på dagen var större delen av de arbetsföra ute för att uträtta sitt dagsverke med att ta de gåvor naturen förunnat dem med hem, men de barn som lekte på gården under överinseendet av en av tonårspojkarna sprang glatt fram för att välkomna oss. Efter inledande artigheter, även om de var sagda med gester för att upprätthålla ett betryggande avstånd mellan den rena fracken och barnens smutsiga fingrar, blev vi inledda i gillestugan av tonårspojken, som unge Fröken Mus betraktade lätt olämpligt vill jag tillägga. I alla fall satt där dungens åldersman bland mössen, Gamle Gråmus, till bords tuggandes tobak samtidigt som han blev uppassad av allehanda yngre släktingar. När vi satte oss ner för att göra honom sällskap hälsade han på mig och Bror Mullvad och tittade lite på mössen innan han konstaterade att han inte mindes vilka av alla hans barn-barns-barn det var som sprang runt här i krokarna. När jag och Bror Mullvad försökt reda ut det lilla missförståndet, utan att Gamle Gråmus blivit klokare för det, förhörde vi oss om hur vintern hade varit och fick avnjuta en längre historia om hur boendet i Fläskgården blivit ställt på ända sedan en förvirrad älg råkat trampa sönder taket till sovkamrarna och vilka problem som kylan hade medfört för Gamle Gråmus som visst hade reumatism och helst skulle hålla sig varm. För övrigt hade rådet inte kunnat enas under hela vintern och Gamle Gråmus var nu trött på att höra hur de andra bara trätte om tomtgränser och jakträttigheter utan att någonsin komma fram till något. Vid det här laget hade Gamle Gråmus tobak tappat sin smak och arom och medan han bet sig ett nytt stycke skyndade sig Bror Mullvad, som uppenbarligen inte uppskattade en god historia och anekdot lika väl som undertecknad, på att inflika en fråga om någon i familjen Fläsk hade sett till Fru Mus på den senare tiden. Som svar satt Gamle Gråmus bara där med glasartad blick i nästan tio sekunder och jag hade börjat skruva på mig för att upprepa Bror Mullvads

fråga då han ryckte till med huvudet och svarade nekande. Han fortsatte sedan att stirra några sekunder vilket oroade oss då vi inte riktigt visste om det var han eller åldern som svarat men sedan bad han oss ytterst artigt om ursäkt då han var trött och hans reumatism var extra svår. Han skulle emellertid be de andra i familjen hålla ögonen öppna och om de såg Fru Mus skulle de skicka bud om det.

Vi avlägsnade oss snarast från familjen Fläsks ägor för sådana galenskaper som Gamle Gråmus hade uppvisat är för alla känt att det går i blodet och lätt kan smitta om man inte passar sig. Vi fortsatte mot det stora trädet och efter en stund var stämningen bättre igen och Unge Herr Mus försökte, något osammanhängande, delge oss andra om när han och Far Mus sett en katt och hur det intermezzot utfallit. Sina unga år till trots var det en mycket väl berättad historia även om det var lite svårt att höra vissa delar då Unge Herr Mus hade en fallenhet för att tala snabbt så fort han blev lite upprörd. Under den givande historiens lugnande inverkan blev promenaden ytterst trevlig och innan vi visste ordet av stod vi utanför grindarna till Musfamiljen Flinks gård. Vi stannade där för att höra historien till sitt slut och sedan strosade vi, glada i hågen, genom grinden och gick upp för stigen mot huset. Då Fru Flink, som alla vet, är en väldigt händig kvinna och dessutom förtjust i växter, passerade vi några späda ansatser till hennes underbara blomsterarrangemang och jag stannade till för att studera lite närmare hur hon gått till väga vid löksätt-ningen och eventuellt avslöja hemligheten bakom hur man får ett arrangemang att tillfredställa ögat. Då min största konst inte gäller blommor utan mat kanske det faller sig lite konstigt för läsaren, men jag hade redan då ytterst långt gångna planer på att översätta denna konstform till köket och kanske till och med utveckla en egen uppläggningsteknik. Men den tidiga våren gäckade min nyfikenhet för de enda blomster som ännu lämnat myllan var snödropparna och till och med de var nästan bara knoppar, så mysteriet gick mig förbi. När jag tittade upp från mina funderingar såg jag att de andra redan stod på farstubron och språkade med Mäster Flink, så jag skyndade mig efter.

Innan jag redogör för vad vi erhöll ur konversationen med Mäster Flink måste jag bara skriva några rader om den släkt vilken han härstammar ifrån. Familjen Flink är dungens egna lilla hantverkare som hjälper oss andra genom att sy kläder och garva skinn. Dom har en hel mängd familjehemligheter som det inte är lätt för utomstående att ta del av. Familjen är inte stor men de bor ändå ganska fint då deras kunskaper är sökta av nästan alla andra djur. Vill man få sin stavknopp blankpolerad eller brättet på sin cylinderhatt stärkt är det familjen Flink som vet hur man gör det. Deras hus är en välskött och ytterst smakfull men ändå praktisk konstruktion och på baksidan har de en lada som de använder som verkstad till sitt hantverk. Även om man vandrar förbi på natten kan man alltid höra hamranden eller känna lukten av nygarvat läder och även om man då får en oemotståndlig lust att smyga fram och kika in för att se vad de håller på med vet man att familjen Flinks hemligheter inte är något man skall rota i, för då kanske de inte hjälper en i framtiden.

I alla fall stod Mäster Flink och pratade med de övriga när jag kom upp på verandan för att ta i hand med honom. Han hälsade glatt och frågade om jag hade kunnat urskilja några blommor redan nu, innan moderjord släppt dem ur sin barm. Jag svarade som det var att mitt egentliga intresse låg i färgkombi-nationerna som jag vanligtvis finner sköna för ögat men att dessa ännu inte hade avslöjats utan det mesta i rabatten ännu bara var grönt eller mörkt brunt. Han nickade instämmande och ställde några korta frågor om min hälsa och om hur jag upplevt vintern innan han berättade om sin senaste idé. Idéen som han förtäljde oss lät som rent nonsens och jag finner det egentligen slöseri med bläck att skriva ned den, men för att historien skall bli rätt och riktig gör jag det ändå. Han hade ägnat större delen av vintern åt att konservera kyla genom att blanda is och snö med grus och spån från träd som han sedan försökt smälta med varma eldar för att på det sättet utfinna vilken blandning som var den bästa för ändamålet. Med denna blandning tänkte han sedan kyla färsk mat för att få den att förbli god och sund även över sommarens heta månader. Nere i marken, i de innersta av Familjen Flinks boningar, sade han sig ha inrett ett rum som han packat med is och även då vårsolen sken ovan jord påstod han att det fortfarande var vinter i det där nere. Maken till skrävlare hör man ju inte så ofta och även om Bror Mullvad verkade ha tagit honom på orden gjorde inte jag det utan förstod att han bara ville driva med mitt intresse för Familjen Flinks hemligheter. För att inte tvingas utstå mer spä frågade jag därför snabbt om Mäster eller någon i familjen sett till Fru Mus de senaste dagarna. Då han inte hade gjort det och inte kunde erinra sig att någon av de andra heller nämnt ett sådant möte tackade jag för oss och skyndade mig därifrån med mina följeslagare snopet vandrandes bakefter. När vi passerade ut genom grinden lade jag märke till att Mäster Flink fortfarande stod och stirrade efter oss.

Vi ökade våra steg då det inte är lika trevligt att promenera när man är inne under det stora trädets grenar där solens ljus skyms. Vi funderade lite på om det egentligen var någon mening med att besöka nästa familj då deras tomt är omringad av de andra mössens ägor och om Fru Mus skulle tagit sig dit skulle hon ändå fått lov att passera över de andras land, men hela osäkerheten byggde egentligen inte på logik utan den kom sig av att ingen riktigt vill prata med Familjen Grevé. Inne vid det stora trädets stam ligger nämligen Grevés herrgård som är det rikast utsmyckade huset av alla i dungen. Familjen Grevé var den familj som enligt sägnen kom först till dungen och är de som äger all mark runt det stora trädet. När de andra musfamiljerna flyttade in för att bosätta sig tog familjen Grevé ut ganska höga avgifter och anskaffade således betryggande rikedomar som också avspeglas i deras boende och leverne. Än idag har de andra familjerna skulder på sin mark. Mitt egna ogillande av dem bygger mest på deras konservativa värderingar och att de inte visar den rätta uppskattningen mot min doktorstitel som sig bör.

Vi beslöt trots allt att besöka dem och annalkades herrgården lite motvilligt och vi alla hade nog tankarna på att hålla besöket så kort som möjligt. När man kommer upp mot herrgården kan man njuta av den optiska illusion som uppstår och som brukar slå förstagångsbesökare med häpnad. Det är nämligen så att där herrgården ligger insprängd mellan rötter och

med träden stigande mot skyarna bakom sig ser det ut som om den skulle hålla upp hela trädet på sina axlar. Det hela ger ett väldigt mäktigt intryck och man bävar i hela kroppen åt denna byggnad så elegant och praktfull men när man väl närmar sig huset bryts illusionen och man känner sig lurad och lite dum. När vi kom gående upp längs gången såg vi att Grevébarnen var ute på framsidan och spelade krocket, men då varken jag eller någon av mina följeslagare var vidare förtjust i dem gick vi istället upp till huvuddörren och knackade på. Grevéfamiljens gamle trotjänare öppnade och berättade för oss att Aristokratskan tog emot i salongen om en stund. Vi blev inledda genom fina rum med dyra tavlor som imponerade, även om kompositionen mellan dem var bristfällig, och fick slå oss ner i salongen. Vi satt alla och studerade tavlorna, de dyrbara gobelängerna och de vackra vaserna som prydde rummet och fällde då och då en liten kommentar. Efter en ganska bra stund dök så Aristorkatskan upp iförd en ganska stram klädsel. En inte alltför positiv min krönte hennes läppar. Aristorkatskan var änka sedan hennes makes hastiga frånfälle hösten innan då en hund bitit honom svårt. Trots mina försök att rädda hans liv avled han av skadorna som hunden åsamkat honom. Sedan dess har Aristokratskans inställning till min person varit ringa uppskattande och man kan nästan tro att hon skyller sin makes hädanfärd på mig och inte på de skador som hunden åsamkade honom. Hur som haver skred hon i alla fall in och gav oss ett svalt välkomnande innan hon slog sig ner i den fåtölj som ställts fram för henne. Efter de inledande hälsningsfraserna, där jag märkte att hon helt sonika duade mig medan hon niade de andra, frågade hon vilken som var arten för denna oannonserade visit. I sin fråga vände hon sig på ett oförskämt sätt till Bror Mullvad vilket gav mina känslor en art av upproriskhet vilka gjorde att jag med en påtvingad fräckhet svarade snabbt på frågan och lade ut orden genom att berätta alla konsekvenser kring visiten. Detta gjorde att hon tvingades lyssna på mig medan jag orerade länge och väl. När jag väl kom till slutet var hennes irritation ytterst påtaglig och hon svarade bestämt nekade och tillade att om det inte var något mer så skulle hon återgå till sina sysslor innan hon kvickt lämnade oss och vi än en gång satt ensamma i salongen.

Med vissa skuldkänslor för mitt dåliga uppträdande och det dåliga inflytande som jag där av utgjorde för musbarnen lämnade vi herrgårdens vackra salonger och välpolerade fasad. Utanför verkade krocketspelandet ha upphört och barnen försvunnit. Hela herrgården kändes nästan lite öde när vi vandrade ner för stigen, förbi bersåer och välansade häckar. Alla var tystlåtna och jag kunde känna på mig att Bror Mullvad inte hade uppskattat mitt lilla utspel och jag fann inte heller några ord som jag kunde muntra upp sällskapet med. Det hela hade nästan blivit lite pinsamt då slutligen Fröken Mus bröt tystnaden genom att fråga vart vi skulle gå härnäst. Man kunde märka att de andra blev lättade och Bror Mullvad förklarade vänligt att vi först skulle besöka Taggen och sedan avnjuta lunch hemma hos honom själv då han och Taggen inte bodde långt ifrån varandra. Vi rundade det stora trädets väldiga stam och fortsatte således bort från ån. Nu när vi lämnade mössens ägor ändrade landskapet karaktär lite. Innan hade det varit ganska brukat och välskött med små stigar som genomkorsade marken men när vi lämnat de mer tättbebodda trakterna möttes vi istället av naturens mer otämjda själ. Men även om man kan kalla den otämjd måste man ändå tillskriva den skönhet och även om våren just var kommen och

knoppar höll på att brista ut i sin prunkande grönska var vyn som mötte oss inte ofördelaktig. Bakom ett snår av sly kunde man skymta det ännu riktigt gröna i form av de tre magnifika granarna där Taggen hade sitt hem. Vi vandrade fram genom en allé av fjolårsormbunkar som slokade likt pelare på sidorna av vår stig i väntan på att värmen skulle befästa sin seger över kylan så att de än en gång skulle kunna sträva mot himlen. Solen filtrerades ner genom ormbunkskronorna och fick dessa döda giganter att lysa som om de var förgyllda och längs stigens sidor kunde man se nytt grönt gräs som strävade upp från den svarta myllan.

När vi närmade oss granarna där Taggen bodde kunde man redan på håll förstå av ljuden att han var mitt uppe i sin årliga vårstädning vilket i sin tur betydde att han stigit upp nyligen. Det är nämligen så att Taggen har som tradition att städa ur grytet varje vår och när han gör det brukar det ske under sin beskärda del av svordomar och dörrar som det slås i. Det är lite av hans sätt att basunera ut att våren trots allt är här och att Taggen minsann inte gillar att städa. Taggen kallas taggen för att han som igelkott har sin rygg beklädd med taggar och för att han har ett sätt att bemöta personer som han inte känner som kan uppfattas som ganska stötande och otrevligt, det är nästan som om han har en tagg i sidan på dem. Dock kände både jag och Bror Mullvad honom ganska bra så vi hoppades att det skulle bli ett trevligare besök än det vi just genomlevt. När vi kom upp ur en liten sänka tilltog ljuden i styrka och man kunde även iaktta kraftiga rörelser under granarnas grenverk. Vi stannade och stirrade med gapande munnar när det ut ur granen kom en skrikande snurrande boll farande. Den rullade några vändor innan den stannade och reste sig upp mumlandes något om mattjävel och något om att förvandla dig till de trasor du består av. Framför oss stod Taggen. På hans rygg hade en trasmatta fastnat och den var helt igenom penetrerad av taggarna som stod på ända. Taggens mörkblå snickarbyxor hängde lite slackt vilket tydde på att han ännu inte hunnit äta upp sig efter vintern och hans päls var tovig med gulbruna multnade höstlöv som stack fram lite varstans. Han hade uppenbarligen inte heller hunnit tvätta sig. Han böjde sin ner och plockade upp sin farfars keps och medan han noggrant satte på sig den fick han syn på oss och stelnade till för ett ögonblick. När han konstaterat vilka vi var grymtade han något innan han slet mattan från sin rygg och förpassade den till marken, vände på klacken och försvann in under granarna igen. Musbarnen såg något förskräckta ut men Bror Mullvad log igenkännande och tog täten mot granarna.

När vi kom in under grenverket möttes vi av Taggen som än en gång kom kånkandes på ett lass gamla mattor i famnen. När han passerade oss gestikulerade han mot några pallar samtidigt som han försvann ut. Vi slog oss ner på de anvisade platserna och hörde hur han svor och gormade om något. Bror Mullvad tog upp sin guldrova som han studerade samtidigt som han log för sig själv. När taggen återigen kom in under granen påpekade Bror Mullvad med vänlig stämma att Taggen helt klart blivit bättre på att formulera sina känslor under vintern. Taggen blängde bara tillbaka och återvände ner i sitt gryt där han tog fram en kvast som han sedan använde för att frenetiskt sopa ut de gamla löv som han måste använt som täcke under vintern. Han kom virvlande i ett moln av damm och löv och fick på förvånansvärt kort tid med sig löven ut från granens sal. Det var först då, när löven och alla avbrutna

spillkvistar var borta, som det slog mig hur vackert det var här under granen. Det höga valvet av grenar som bildade tak över våra huvuden släppte ner ljus som strillade ner på olika punkter och vid och runt de punkterna hade Taggen inrett olika delar av sitt boende. Bänken och pallarna vi satt på stod till exempel alldeles intill en sådan fläck. Detta slumpartade mönster av ljus verkade på något sätt väldigt välplanerat eller så var det så att omgivningen var planerad efter det. Det enda stället som Taggen verkade bruka och som inte stod i direkt förbindelse med en ljusfläck var hans gryt som verkade helt mörkt. Jag satt och filosoferade lite över denna finurlighet men fick avbryta mina tankebanor då Taggen kom in igen, denna gången något renare då han verkade ha tagit sig tid till att plocka sig ren från löv. Håret hängde dock fortfarande i tovor och kläderna var allt annat än rena, men han gav ändå ett mer seriöst intryck på det hela taget. Han tittade på oss där vi satt och man kunde just se ett litet leende komma smygande i mungipan på honom när han frågade hur han hade kunnat bli förärad med sådant fint främmande. Bror Mullvad fyllde genast in att det kunde vi förklara under en lunch hemma hos honom om nu Taggen var intresserad. Den lilla antydning till leende bröt nu ut i ett riktigt stort fånleende som sprang sig från kind till kind.

Vi lämnade granens svala mörker och kom ut under vårhimlen där solen gjorde sitt bästa för att förpassa all kyla och värmde därmed våra kroppar där vi gick. Innanför min stärkta skjortkrage kände jag hur svettdropparna började bildas och även mina kamrater uppvisade symtom på att hettan störde deras kroppstemperatur. Under vår promenad berättade Taggen lite bistert om hur han i morse blivit väckt av Ekorrungarna som roat sig med att slänga kottar på honom där han försökte dra ut på vintersömnen. Han hade sedan jagat dem en bra bit innan han snubblat och ramlat in i stacken. I efterhand var han dock säker på att det var en i förhand planerad fälla av ekorrsligisterna och att alla de bett från myrorna han hade fått hade han ekorrarna att tacka för. Det var så att Taggens konflikt med ekorrarna var vida känd och hela denna historia förvånade inte någon särskilt mycket även om den ådrog sig några skratt när han gestikulerade samtidigt som han berättade om sitt fall in i stacken. Glada i hågen anlände vi till Bror Mullvads hem intill en vacker syrenbuske där vi satte oss i solskenet på en filt som Bror Mullvad snabbt sprang in och hämtade. Vi konverserade i all vänlighet medan vi åt några av de läckerheter som Bror Mullvad dukade fram på gräsmattan. Alla log och var glada och ingen tänkte på den oro som närde inuti musbarnen, inte ens de själva. Men mot slutet av måltiden blev samtalet lite mer konstlat och till slut frågade Fröken Mus rakt ut om Taggen hade sett till hennes mamma. När det hela gick upp för Taggen vad det rörde sig om blev han lite modfälld och verkade nästan skamsen över sin tidigare glättighet när han svarade nekande. Bror Mullvad dukade undan och vek hop filten och Taggen tackade för sig och återvände hem för att bli färdig med städningen.

Stärkta av måltiden började vi vår vandring igen, den här gången med Ekorrsfamiljen som mål, men då Unge Herr Mus fortfarande var så där barnsligt naiv och intresserad av allt lite annorlunda trugade han att vi skulle gå förbi ”stacken”. Det var en liten omväg men också Bror Mullvads favoritplats i dungen och med den utsökta gästfriheten färsk i minnet kunde vi självfallet inte neka dessa livsnjutares önskemål. Vid den yttersta toppen av den fallna stocken ligger stacken. Den reser sig likt ett berg av pinnar och barr och dess många tusen innevånare är ständigt i fart med att samla föda åt den växande populationen. Bror Mullvad som är expert på området berättade på vår färd dit att stacken i vår fått konkurrens av svartmyror som slagit läger i de södra delarna av dungen. Redan har några blodiga strider utkämpats om strategiskt viktiga punkter. Enligt Bror Mullvads omdöme är det dock inte någon riktig kamp utan stacken har bara inte orkat lägga energi på att köra iväg svartmyrorna ännu. Han hade varit och inspekterat svartmyrornas försvarsverk och funnit dem ytterst bristfälliga och så gott som obemannade. Nu väntade han bara på den sista bataljen men han trodde att stacken skulle bida sin tid och kanske slå till först om några veckor. Vi stod och studerade de jäktade myrorna som sprang upp och ner på berget efter uträknade vägar som ingen annan än de själva kunde se.

Efter denna lilla utsvävning fortsatte vi vår odyssé. Vanligtvis när vi på vårkvisten går för att besöka alla som vaknat till liv brukar vi utelämna ett hushåll, men eftersom vi nu även letade efter bortsprungne Fru Mus fick vi även lov att besöka Ekorrfamiljen. Ekorrarna i dungen är det egentligen ingen som tycker om då de har ett utmärkande drag att se ner på alla och vara väldigt noggranna med att förmedla detta till sin omgivning. Även inom själva familjen har de en utsökt illvilja och det är inte sällan, när man råkar passera i närheten, man kan höra högljuda argumentationer från deras hem och man har kunnat observera att syskonen driver gäck och slåss med varandra vid ett antal tillfällen. Men vad vi än tyckte om Ekorrsfamiljen blev vi illa tvungna att besöka dem. Då vår visit var allt annat än angenäm skall jag inte gå in så mycket på detaljer men det bör kanske nämnas att hela familjen var hemma och att de båda sönerna lekte eller kivades på gården när vi anlände. När de båda såg att de inte längre behövde bråka med varandra började de istället håna och skrika skällsord till oss angående vår fysiologi, vår klädsmak och vår förflyttningsförmåga. Att deras hån inte slog an hos en gentleman som jag eller en lärd som Bror Mullvad är inte konstigt men däremot tog de båda ynglingar som våra resekamrater ändå var, åt sig och innan jag visste ordet av hade Fröken Mus rusat iväg för att ge Ekorrsbröderna en avlusning. Hennes bror följde snabbt efter och jag och Bror Mullvad skakade på våra kloka huvuden och fortsatte fram till Ekorrsfamiljens farstukvist. Bakom oss kunde vi höra spott och spä utdelas mellan de båda syskonparen men vi antog våra bästa försäljarleenden och knackade på dörren. Fru Ekorre som öppnade verkade just hålla på med disken då hennes förkläde och klädnad var belamrad med skum och väta, men vår närvaro verkade allt annan än väntad då hon stirrade på oss förvånad efter att ha öppnat dörren. Vi framhöll snabbt vårt ärende efter att vi utbyt sedvanliga hälsningsfraser varefter hon stirrade på oss lite till innan hon dröjande svarade nekande. Vi tackade snabbast för oss och skulle just gå då Herr Ekorre ropade något inifrån huset. Där av hände det sig att vi blev inbjudna av Fru Ekorre

på kaffe, en inbjudan som vi lite tveksamt accepterade.

Inne på kökssoffan låg Herr Ekorre och vilade, men han reste sig upp och hälsade och välkomnade oss med en lite lurig blick när vi kom in. Efter att ha blivit anvisade platser av Fru Ekorre satte vi oss ner vid bordet och blev serverade varsin kopp kaffe. Köket var inte stort men på något sätt ganska pittoreskt och alla möbler hade Herr Ekorre själv snickrat ihop, något som han noggrant lät oss veta. Sedan förhörde han sig ivrigt om hur vintern hade varit och om vilka planer vi hade. Samtalet hade en ton av spetsfyndighet från Herr Ekorres sida, nästan som han drev med oss när han fick oss att berätta om våra bestyr, men när kaffet var urdrucket tackade vi för oss och han lade sig ner igen på sin soffa. När vi kom ut på farstubron och började gå nerför gången kunde vi höra hur Ekorrsparet skrattade i köket. Mussyskonen kom ikapp oss i grindöppningen och Fröken Mus beskrev ingående hur de båda hade tvålat till Ekorrsbröderna.

Vi hade nu nästan kommit tillbaka till ån efter att gått i en stor halvcirkel men hade från vår utgångspunkt förflyttat oss ganska långt uppströms. Då ån kan vara ganska respektingivande och vacker att beskåda på vårkanten beslöt vi att följa den nedströms och gå förbi Gammelfar Padda innan vi kunde rekapitulera våra insikter. Så här långt uppströms där ån rinner in i dungen finns det en liten fors där ån är lite smalare. Vi stannade en stund och studerade virvlarna som uppstod alldeles nedanför forsen då vattnets virvlande framfart forsade ner gräs och gamla löv under ytan för att dränkas i det kalla mörkret. Från den punkt där vi stod kunde man dessutom skymta, genom sly och buskar en stor stubbe på andra sidan ån. Stubben där Ormen bodde. Vi strosade vidare nedströms och kom fram till den sten där Gammelfar Padda oftast ligger och lapar sol och för konversationer med sin gamla vän Karpen som bor i vattnets mörker. Även denna dag låg han där och solade sig, dock ensam för Karpen var inte närvarande utan var kanske ute på lite undervattensproviantering. Gammelfar Padda är inte liten, han är snarare enorm och hela hans grönvita bringa liksom stora delar av hans rynkade rygg är täckt med vårtor. När man är liten är det Gammelfar Padda, näst intill Ormen som man brukar skrämmas av och det beror nästan enbart på hans utseende. På äldre dar har han dessutom blivit lite virrig och pratar således lite konstigt, när han väl gör det och detta har nästan givit honom en position som dungens egna lilla orakel. Djur lyssnar när han väl säger något men oftast är det bara ganska allomfattande utsagor och sen vet man aldrig riktigt säkert vad det är han kommenterar. En sak som nämligen försvårar konversationer med honom är att han inte har ögonen öppna. När man skall tilltala honom vet man inte om han sover och således inte hör vad man säger och när man väl har frågat en sak vet man inte om han har somnat under tiden eller ens hört en.

Min tidigare erfarenhet av Gammelfar Padda sade mig att det är bäst att alltid gå rakt på sak när man har med honom att göra. Under allt för långa pratstunder har han en förmåga att tappa intresset och således ”råka” somna. När vi då närmade oss stenen tog jag direkt till orda genom att på lite håll gasta en hälsning och när jag såg att han uppmärksammade det lilla följet gick jag rakt på sak och frågade rakt ut om han visste vad som hänt Fru Mus. Till

svar vred han huvudet mot solen, gäspade lite och sade sedan nonchalant: ”Den slingrande tog henne.” Svaret tog oss alla med häpnad då det inte hade föregåtts av sedvanliga varningsprocedurer som brukligt när man skall meddela något sorligt, vi var helt enkelt inte redo på det ledsamma svaret utan stod bara där chockade. Sedan bröt en rad utrop och frågor ut från de båda musbarnen medan både jag och Bror Mullvad stod helt handfallna. Jag visste det inte då och med tiden har jag tyvärr inte blivit så mycket klokare att jag vet hur man tröstar och lugnar ner musbarn men jag gjorde mitt bästa med Unge Herr Mus medan Bror Mullvad försökte tala förstånd med den rasande Fröken Mus. Slutligen lugnade de sig och under hela vredesutbrottet hade inte Gammelfar Padda rört en min, men nu öppnade han sin väldiga käft och deklarerade: ”Hur man får det man saknar från den slingrande, det vet bara eldflugorna.” Sedan tog han ett gigantiskt hopp ner i ån och försvann i dess becksvarta mörker.

Vi fann det i detta läge bäst att återvända hem för att överlämna musbarnen till deras far igen. Hela denna picknick hade fått en svart inramning av det sorgliga. Den trevnad som jag och Bror Mullvad hade hoppats på hade inte riktigt infunnit sig, så något besvikna styrde vi kosan hemåt. Denna besvikelse blandad med sorg gjorde att våra blickar styrdes mot fötterna och våra ryggar kröktes. Därav minskade min annars synnerligen goda uppmärksamhet. Plötsligt kom nämligen ett kaninpar skuttande ut på stigen alldeles framför oss. Vid den tiden var det så att det inte levde några kaniner i dungen och den plötsliga chocken i kombination med att det var främlingar som skrämt oss fick mig att ta en par språng iväg mot ån där jag landade i en lerpöl innan jag lyckades tygla mina reflexer. De andra hade först stirrat förvånat på kaninerna men nu stod de alla, inklusive kaninerna och tittade lite lätt frågande på min egna person där jag stod nerstänkt i lera intill ån. Jag samlade resolut min värdighet och stegade upp mot folket igen med käppen instucken under armen och med en ganska barsk min för att inhysa lite respekt i kaninerna.

Kaninerna visade sig var Herr och Fru Hopp som bara var på genomresa på väg till en annan dunge som de kallade ”Harlandia”. Detta ”Harlandia” skulle nämligen vara ett paradis för kaniner då de modiga djuren hade slagit sig samman och jagat iväg alla rovdjur. Kaninerna hade en lång redogörelse för hur den modiga kaninen Jumper hade gått en holmgång med den grymme Räven och lyckats vinna. De berättade vidare om hur djuren i ”Harlandia” var glada och hur de samarbetade och att ingen någonsin var rädd. Tyvärr hade kaninerna tappat stigen de följde och nu undrade de om vi visste vart de skulle gå. Då vi inte hade en aning bad vi dem vänta tills i kväll då alla djuren skulle samlas vid den nedfallna stocken för att ha rådslag som brukligt är den första vårdagen. Eftersom vi ändå skulle passera där då vi skulle till familjen Mus boning bad vi dem slå följe med oss och under tiden som vi strosade berättade vi för dem om vad som hänt och de konstaterade att detta i alla fall inte var något ”Harlandia”. När vi kom fram till stocken sade jag adjö till mina resekamrater för Bror Mullvad kunde gott följa mössen hem själv då mina kläder var i akut behov av att rengöras innan leran torkade fast alltför hårt. Jag vinkade lite då de försvann in under stocken och fortsatte själv ner till ån och vidare till bryggan för att ta mitt näckrosblad över till ön.

Efter ett varmt bad med tillhörande rengöring och lite kvällsvard bestående av mygg larver inbakade i timjan var jag åter igen redo att återvända till fastlandet. Hela rengöringsproceduren med tillhörande måltid hade inte tagit mer än några timmar och det höll just på att skymma när jag klev ut på trappan. Nere vid det stora fallet som man kan skymta från min lilla ö kunde man se en svärm eldflugor sakta sväva runt varandra i en nästan drömsk dans. Jag kom då att tänka på Gammelfar Paddas ord och kom fram till att jag skulle fråga Fladdermusen några saker under mötet. Det rådsmöte som hålls i dungen vid olika tidpunkter brukar samla alla djur, utom Ormen och insekterna, och hålls antingen i skymningen eller gryningen så att både natt och dagaktiva djur kan delta. Vanligtvis är dessa möten lite av fester men så såg det inte riktigt ut att bli denna kväll på grund av omständigheterna. Jag lade an vid bryggan och spatserade sedan lugnt upp till stocken där de flesta redan hade samlats. Jag strosade runt bland alla djuren och hälsade och småpratade enligt kutym tills jag stötte ihop med Bror Mullvad och de båda Musbarnen. Jag anlade en liten klurig min som avslöjade att jag hade kommit fram till något men när Bror Mullvad höjde ögonbrynen lite frågande vände jag mig bara om och tittade upp mot stenhällen som utgjorde estrad. Ordförandeskapet för dessa små tillställningar är ständigt roterande på de fyra musfamiljerna som de egentligen är till för men vi andra i dungen har också för vana att deltaga då deras sak oftast även är vår. Därav äntrades scenen av Mäster Flink vars familj det var som höll i mötet. Han inledde enligt de gängse ceremonierna och tackade våren för att den kommit och önskade oss alla lycka och välstånd. Just denna del av ceremonin hade jag genomlidit ett otal gånger förut vilket gjorde att jag inte riktig hade koncentrationen på topp men jag märkte direkt när han bröt mot den ursprungliga ordningen och istället för att påannonsera muskörens hyllning till solens strålar och livets återvändande tog upp ett ämne för diskussion, Fru Mus försvinnande och Gammelfar Paddas yttrande. Han berättade kortfattat händelserna och sedan frågade han om det var någon som visste vad Paddan menat med ”Det bara Eldflugorna vet?” Då ingen svarade tog jag till orda.

Fladdermusen är det enda djuret som närvarar vid mötena och som bor på andra sidan ån. De flesta har valt att bosätta sig på denna sida då Ormen rumsterar på den andra, men fladdermusen har inte brytt sig om det utan säger att Ormen inte stör honom. Därför tog jag till orda och frågade honom rakt ut om han hade märkt om Ormen varit i rörelse ännu. Fladdermusen som antagligen kände sig lite uttittat då han inte är van att befinna sig i blickfånget för allas uppmärksamhet, något han varken önskade eller uppskattade, skruvade på sig innan han nekade till att ha iakttagit något sådant. Sedan konstaterade han dock att det inte betyder att Ormen inte har rört på sig då hon är bra på att röra sig i lönndom. Sedan bad jag Kaninparet berätta om sitt ”Harlandia” för de andra vilket de gärna gjorde med stor entusiasm. När de gjort det tog jag åter till orda och berättade om min plan, min expedition. Jag konstaterade att om vi kunde lista ut det här som Gammelfar Padda nämnt som bara eldflugorna vet som gör att man kan bekämpa Ormen skulle vi kunna skapa oss vårt egna ”Harlandia” här i dungen, men då ingen av oss visste vad det var han menade var det enda rätta att skicka ut en expedition för att söka reda på denna kunskap. Alla var vi

ense om det vore lika lönlöst att försöka prata med Gammelfar Padda som det vore att bekämpa Ormen utan denna kunskap.

En livlig debatt utbröt där Familjen Grevé sa att de inte kunde se egenvärdet i ett ”Harlandia” men de blev snabbt utbuade av de övriga mössen. Sedan konstaterade man att sorkriket som är många gånger större än dungen möjligtvis borde ha större chans att inneha någon som vet det bara eldflugorna vet. Så småningom kom frågan om vilka som skulle ingå i sällskapet upp och då var jag självfallet snabb att enligt praxis föreslå de som startat denna färd, det vill säga mig själv, Bror Mullvad och de båda musbarnen. Då alla de tilltänkta var positiva och då ingen ansåg att ett större följe var nödvändigt beslutade vi i sällskapet att träffas i gryningsljuset vid bryggan för att inleda vår resa. Efter ytterligare lite småprat bröt vi upp för natten och därefter väntade sömnens land för man måste samla krafter när man vet att man skall ut på framtida strapatser…

Kapitel 2: Konsten att ströva över en äng

Så vaknade dagen för vår avresa och jag hade packat min läkarväska med livsnödvändiga saker som mina simglasögon, mina badbyxor och en handduk plus lite mat som blivit över, men som ledare för en expedition måste jag även ta ansvar för de andras val av utrustning. I morgonljuset inspekterade jag expeditionsdeltagarna och vad de tagit med sig inför den resa vi tillsammans skulle genomföra. Jag ville se att ingen bar på onödigheter som skulle sinka vår framfart. Bror Mullvad hade valt att ta med sig ett paraply som även kunde fungera som käpp under vandringen och dessutom hade han en uppsättning av sina vanliga kläder och sin stora guldrova i bröstfickan. Fröken Mus hade valt att ta med sig ett metspö och Unge Herr Mus hade med sig en slangbella och en vandringstav i vilkens ände han bundit ett knyte vilket innehöll lite kläder och mat. Båda var dugligt klädda för att promenera. Efter denna korta granskning fann vi ingen anledning att skjuta upp vår avfärd och det var först då jag insåg att jag inte reflekterat över vilken kurs denna färd hade för avsikt att ta. Dock för att inte verka som om jag var dåligt förberedd konstaterade jag högt att nedströms är det riktigt trevligt att gå och ifall man håller sig efter ån kan man alltid hitta tillbaka. De andra som antagligen inte heller tänkt på detta höll med och vi strosade i det svaga gryningsljuset ner längs ån som glittrade där den sakta porlade fram.

När vi närmade oss det stora fallet iakttog vi hur de sista av nattens eldflugor sakta dansade runt i morgondimman som bildats och medan vi stannade och såg på dem slocknade de en efter en och försvann. Jag funderade en stund på om det är det som är deras hemlighet, vart de försvinner och är på dagen, men kom fram till att det antagligen inte var det Gammelpaddan menat. Visserligen skulle det kunnat vara där Fru Mus befann sig, men då skulle ju även Fru Mus vetat det och inte bara eldflugorna. Detta föreföll strida mot premissen, att det bara var eldflugorna som visste det och tycktes således orimligt. Vi klättrade utan större missöden nedför branten bredvid fallet och stod snart i dungens kant och stirrade ut mot ängen. Den verkade helt fridfull och tyst, men vi misstog oss inte på lugnet för vi visste alla att den var farlig. Hur mycket farligare den var än dungen kunde vi dock inte föreställa oss, ännu. Då Bror Mullvad var den i sällskapet som hade den största vanan av att företa sig långpromenader och då jag inte riktigt kände mig väl till mods av att gå först tog han täten och lotsade vårt följe in mellan det höga, gula fjolårsgräset.

Jag kan tänka mig att vi var lite nervösa och oroliga och när vi gick där mellan tovorna var stämningen ganska tryckt. Gårdagens glättiga prat var som glömt och ingen kände för att bryta tystnaden. Vi vandrade för första gången in på okänd mark där ingen av oss riktigt kände sig säker. Omgivningen var främmande jämfört med det vi var vana vid. Istället för den sköna skuggan som trädens kronor i dungen gav fick man här på fältet inget skyl från den brinnande solen och med solens strålar kom också hettan. För mössen gjorde det inte mycket då de var unga och vana att springa runt, busa och anstränga

sig och även om Bror Mullvad brukar trycka i sin svala jordkula var han fortfarande van att ta längre promenader så den stekande solen fick honom bara att svettas lite lättare och idelig-gen torka sig i pannan med sin näsduk. För min egen del var det dock värre ty solens strålar brände min hud och fick det att gå runt i huvudet på mig, nästan som om jag skulle druckit rusdrycker kvällen innan. Jag fick svårt att se och efter en stund fick jag lov att säga till och vi stannade i en glänta för att slappna av och pusta ut. Jag mindes vad min kära mor sagt till mig som pojke om att man skulle akta sig för solen och hålla sig nära strandkanten på varma dagar så jag föreslog att vi skulle ta och gå ner till ån där jag kunde fukta min handduk och använda för att kyla mig med. De andra tycktes ivriga att få komma iväg igen men insåg att en snabbare visit nere vid ån inte skulle vara någon stor försening.

Vi valde en liten stig som gick åt åns håll och vandrade på stigens skuggsida för att hålla oss svala. Bror Mullvad som gick först började nynna någon melodi och alla kände vi hur stämningen lättade och hur vi blev muntrare. Snart hade Fröken Mus börjat nynna och Unge Herr Mus stämde strax därefter in med en text som han improviserade med sin ljusa stämma. Själv kunde jag inte undvika att ryckas med i sången och gungade med min stav i takten och när refrängen kom tillbaka för tredje gången klämde jag i och sjöng med, med stor förtjusning. Med glada miner och leende munnar rundade vi så en krök och sången slutade tvärt när vi nästan krockade med två sorkar. Sorkarna var klädda i blåröda uniformer med vita plymer i sina hjälmar och när de såg oss hoppade de snabbt som blixten av stigen och försvann mellan grästuvorna. Vi stod där och gapade efter dem och såg bara de vita plymerna guppa till och försvinna ur blickfånget. Chocken över att stöta på någon här ute på ängen tog några sekunder att komma över innan Unge Herr Mus konstaterade att det kanske inte var bra att sjunga även om dessa två inte tycktes ha hört oss. Lite tveksamma till vad vi skulle företa oss konstaterade vi även att det nog inte var någon bra idé att stå kvar så vi forsatte i raskare takt mot ån.

Den högre takten plus mitt uppstressade tillstånd gjorde mig snabbt varm och omgivningen tycktes nästan döljas i dis där jag vacklade efter de andra tre. Jag hade just funderat på att bara sätta mig ner och ge upp då jag genom yrseln uppfattade ljudet av rinnande vatten. Friskt porlande vatten. Jag tog några väl tilltagna skutt, över de andras huvuden och försvann likt en blixt ner för stigen mot det svalkande vattnet. Efter några hopp kunde jag skymta det glittrande friska vattnet och med ett förnöjt tjut stormade jag mot det i stora skutt. Det sista av dessa skutt tog mig i en vid båge som slutade i ett stort plask nedanför strandkanten där jag stod med vatten upp till vaderna och pustade ut. Friden spred sig från mina fötter och upp genom mina lemmar och kylde ner mitt kokande blod medan jag gav en pust av lättnad. ”Ta en groda från hans å och du tar hans liv” var något som min far brukade säga när han förbannade stadslivet. Inte förrän då, när jag stod där i floden, förstod jag vad han menat. Mina tankar avbröts tvärt av att någon bakom mig harklade sig och när jag vände mig om såg jag en varelse som låg där på stranden och stirrade på mig. När han upptäckt att jag lagt märke till honom fällde han med en sarkastisk stämma en kommentar om att man nuförtiden inte ens får sola ifred utan att främlingar skall

komma hoppandes och först skvätta vatten på en och sedan helt sonika stå och skugga en utan att låtsas lägga märke till en. När jag insåg mitt övertramp mot hans person tog jag snabbt ett steg åt sidan så att solens strålar än en gång kunde värma honom. Han gav ett sarkastiskt leende till svars och lade sig åter till rätta för att njuta av värmen.

Vid det här laget kom mina vänner springandes med andan i halsen och med oroliga blickar. De gav mig först en arg blick och sedan tittade de undrande på ödlan som låg där bredvid mig på stranden. Jag förklarade för dem att jag tyvärr inte kunde presentera dem då jag själv ännu inte blivit ordentligt introducerad för herren i fråga. Den föraktfulla fnysningen från Ödlan följdes upp av att han frågade oss om vi var från staden. Sanningsenligt förklarade jag för honom att vi egentligen bodde i dungen men var ute på en liten eskapad för att lösa en gåta. Han svarade att det märktes att vi ej var från ängen för många vet bättre än att rusa runt i det öppna när Skarpögd spejar från himlen och att de som är ute i alla fall har vett nog att hålla sig någotsånär stilla och tysta. Vi tittade lite oroligt på varandra och förhörde oss sedan om vem denna herr Skarpögd kunde vara. Ödlan pekade då mot himlen och frågade om vi såg den där pricken som sakta cirkulerade en bit borttåt väster. Vi spanade en stund och till slut sade Unge Herr Mus att han såg den. Då har ni sett vem Skarpögd är sade då ödlan innan han lade ner sitt huvud mot marken och tycktes somna i solgasset.

Lätt oroade över Ödlans ord diskuterade vi vad vi skulle företa oss. Det kändes olustigt att sitta still då de båda sorkarna i uniform kunde hämta förstärkning och ingen hade lust att ta reda på vad som skulle hända då, men att springa på ängen med Skarpögd svävandes ovanför våra huvuden kändes inte heller roligt. Efter ha vägt för och nackdelar mot varandra beslöt vi ändå oss för att fortsätta vår vandring för även om ängen var farlig på dagen skulle den antagligen vara lika farlig på natten och stå här tjänade vi ju inget på. Vi åt lite av vår matsäck och fuktade min handduk innan vi begav oss av igen. Det hela hade tagit en stund men ingen av oss hade känt att vi hade bråttom att börja vandra igen och när vi väl startade kände vi alla en viss olust som om himmeln skulle falla ner på oss.

Den väg som Bror Mullvad nu valde gick till största del i skuggan av den sparsmakade vegetation som hade börjat spira på ängen. Om han valde den vägen för att jag ej tålde solen eller om det var för att undvika blickar från skyn där ovan vet jag inte men kanske var både och inberäknat. I alla fall vandrade vi inte längre på stigar utan under blad och i skuggan undan solen. Dessutom gick de andra på helspänn, ungefär som om de förväntade sig att något skulle hända vilken sekund som helst. Den förut glättiga stämningen då vi gått och sjungit var helt borta. Inte ens jag kunde låta bli att bli påverkad av de andras allvar och började skruva på mig nervöst där vi gick. Svetten som bröt ut i pannan visste jag inte om jag skulle tillskriva min nervositet eller den kvava värmen. Jag torkade bort den med min handduk och hoppades bara på att jag inte skulle få värmeslag.

Vi vandrade under tystnad medan värmen tilltog då solen sökte sig upp mot zenit. Jag hade placerat handduken inuti min cylinderhatt, dels för att hindra den från att torka och dels för att kontinuerligt kyla min hjässa vilket fungerade tillfredsstäl-

lande när det gällde hettan men samtidigt gjorde att små strömmar av vatten ideligen rann ner i ögonen eller letade sig ner under kragen och ilade iväg nedför ryggraden. Även mössen svettades nu ymnigt och en paus var nog på sin plats då vi plötsligt nästan snubblade över en tunnel i vår väg. Vid tunnels mynning satt det en liten skylt där det stod ”Fam. Tumlare”. Något förvånade konstaterade vi att vi sprungit på någons hem och vi förde snabbt en viskande konversation om vi skulle våga oss ner eller om vi skulle avlägsna oss snabbast möjlig. Då mitt tålamod var rågat när det gällde att anstränga sig fysiskt struntade jag i de andras varningsrop och vandrade helt sonika ner för tunneln för att få lite svalka och träffa de som kunde tänkas bo där. En liten bit in, alldeles innanför ljuset från ovanvärlden fanns där en dörr med en dörrklapp som jag bestämt slog i. Knackningarna ekade i tunneln och när de ebbat ut kunde jag höra ljudet av fötter som närmade sig dörren lite försiktigt på insidan. Någon gläntade på dörren och genom springan skymtade två ögon inte alltför olika mina muskamraters. Jag frågade bestämt men ursäktande om det möjligtvis var familjen Tumlares residens jag hade äran att besöka och om jag och mina kamrater kunde få komma in och vila lite på vår färd. Personen i dörren verkade överväldigad av min vältalighet och mitt världsvana sätt så han kunde bara stamma ur sig ett jakande svar innan han öppnade dörren.

Innanför dörren stod en manlig Sork, till döma av kläderna en bonde, och när jag sträckte fram handen och presenterade mig uppfattade jag att han mumlade Herr Tumlare tillbaka. Mina färdkamrater kom sakta nersmygande och när jag såg dem introducerade jag genast Herr Tumlare för dem och medan han stod och skakade deras händer satte jag fart in i hallen bakom dörren. Hallen mynnade ut i ett litet kök som bara kan beskrivas som pittoreskt med ett litet bord kring vilket tre stolar och en soffa var placerade. På diskbänken stod ett ställ med nyligen diskat porslin och där bredvid stod en paj och svalnade. Efter mig kom mina vänner och Herr Tumlare och när vi alla stod där i köket fyllde vi det ganska ordentligt. Vi slog oss ner vid bordet för att pusta ut och inte uppta all golvyta och Herr Tumlare satte sig också ner efter en stunds tvekan. För att inte få honom att reflektera allt för mycket över vårt intrång började jag genast berätta om vår expedition och ställa frågor om den kringliggande trakten. Han berättade att vi var i utkanten av Sorkriket och att det inte bodde många här ute vilket gjorde att de nästan aldrig fick några besök. Han själv ansåg dock att det bara var fördelar med att bo här ute på landet då man får större ägor och jaktmarker för sig själv. De enda som dagligen färdades hitut från sorkarnas stad var sorkspejare som höll koll på om några rovdjur närmade sig rikets gränser. Efter en stund kom vi överens om att vi skulle få vila här tills solen passerat himlens högsta punkt och sedan skulle Herr Tumlare hjälpa oss genom att ge oss rätt riktning för att komma till sorkstaden. Vår tur kändes enormt stor och jag somnade efter en stund där jag satt i soffan medan de andra pratade om det ena efter det andra. Jag vaknade till när Fru Tumlare kom in i köket från sovkammaren innanför och hjälpte Herr Tumlare att duka bordet för att servera oss lite fika. Bror Mullvad satt även han och sov i en stol men musbarnen syntes inte till. När jag frågade var de var svarade Herr Tumlare att de satt och pratade på farstukvisten då de inte ville störa oss som sov. Vi fikade och jag berömde Fru Tumlare för de utsökt kryddade, vilda tulpan-

skotten som det bjöds på. Vi kände alla att tiden runnit iväg och att vi ville avverka lite mark innan natten kom så vi tackade för oss och skulle just gå då Herr Tumlare erbjöd sig att visa vägen till sorkarnas stad. Tacksamma godtog vi erbjudandet och snart vandrade vi ut på ängen igen.

Herr Tumlare visade sig känna landet väldigt väl och slog in på en smal stig som vi antagligen skulle missat om han inte varit med. Stigen gick i skuggan och delvis i tunnlar av gräs och var väl dold för utomståendes ögon. Flera gånger ledde den in i synbara återvändsgränder för att sedan visa sig fortsätta där det innan sett oframkomligt ut. Färden kändes lätt surrealistisk med solljuset som letade sig ner mot marken och gav långa skuggor och med en stig som ömsom svängde höger och ömsom vänster och som gjorde att vi vandrade i cirklar om och om igen. Så plötsligt när vi svängt runt ytterligare en krök kom vi fram till en stor kal fläck med ett stort hål, nästan en krater i dess mitt. Medan vi stod och undrade vad det var vi nu såg tog Herr Tumlare några steg bakåt och förklarade sedan att vi skulle få klara oss själv härifrån och att han nu måste skynda sig hem innan det blir mörkt. Sedan var han borta mellan grästuvorna. Vi tittade på varandra och tog så det första steget mot kratern.

Kraterns kanter hade en tydlig stig som ledde oss över kanten och vidare ner i dess djup. Men när vi kom över krönet kunde vi se att det inte var någon krater utan mynningen till en tunnel som gick snett ner i marken. En bit ner stod det dessutom en grupp sorkar som alla hade uniformer och plymer likt de vi mötte tidigare. När de fick syn på oss verkade de lite osäkra på hur de skulle bete sig men sedan vi börjat gå ner mot dem vandrade fyra av dem upp mot oss medan den femte sprang nerför gången och försvann i mörkret. När vi närmade oss tog en av dem till orda och beordrade oss att stanna. Han som tilltalade oss hade en lite större plym och förgyllda knappar på sin blåröda uniform och gav ett respektfullt intryck med sin välansade mustasch av morrhår. Han frågade oss vad vi hade för ärende till Sorkstaden och upplyste oss sedan om de lagar och förordningar som gäller i Sorkkejsar Raulins stad. Därpå följde en lång och till syntes inövad monolog där han prisade Kejsar Raulin på alla möjliga sätt och det hela avslutades med att han och hans tre sorksoldater skrek ”Leve Kejsar Raulin!” samtidigt som de slog ihop sina klackar med en snärtig rörelse. Efter denna lilla uppvisning i disciplin och koordination tog jag till orda och undrade lite försynt om vi möjligtvis skulle kunna få träffa deras förtjusande Kejsare för att se om hans vishet möjligtvis kunde besvara den gåta som var anledningen till vår expedition och således hjälpa oss att avsluta den. Sorkkaptenen snurrade sin mustasch mellan sina fingrar och skärskådade oss innan han svarade att det skulle gå bra.

Med eskort av de fyra sorkarna stegade vi ner för tunneln i ett raskt tempo. Den sluttade ganska bra i början men planade efter ett tag ut. Gångens diameter krympte också men dess storslagenhet var ändå påtaglig. Man skulle kunna tro att tunneln, då den ändå gick under marken, skulle vara mörk och ogästvänlig men på något sätt hade sorkarna lyckats få mörkret att ge vika och istället för att famla i mörker var

det skymningsljus som ledde oss fram. Gången gick inte långt innan den mynnade ut i övre änden av en stor sal. Längs sidan av salen gick det en trappa från tunnelmynningen ner till botten men vi stannade uppe på den lilla platå som fanns vid tunneln och blickade ner över sorkarnas underverk. Under oss bredde salen ut sig så långt vi kunde se och hela salens golv var täckt av hus i olika storlekar. Vi hade kommit till Sorkstaden.

Vi vandrade ganska häpna ner för trappan medan vi förundrades över stadens storlek. Ingen av oss hade kunnat ana att det bodde så många sorkar under ängen som det uppenbarligen gjorde. När vi kommit ner för trappan och började gå omgivna av sorkvakterna passerade vi hus och gator där nyfikna sorkar pekade och tittade på oss med roade miner. Det var inte någon trängsel på gatorna men ändå så pass mycket folk att man skulle få tillbringa en ansenlig tid med att bara presentera sig för alla, och ännu längre för att hinna lära känna dem. Vi vandrade gatorna fram och hade passerat fler hus än vad det fanns i hela dungen många gånger om och medan vi vandrade pekade ibland kaptenen på en liten öppen yta eller någon staty och sade att det var Raulins torg eller hans staty. Efter en stund närmade vi oss en stor byggnad som var vida påkostad och som presenterades som kejsarens palats där han skulle ta emot oss snarast. På gårdsplanen utanför palatset stod flera sorkar i uniform och när vi med vår eskort gjorde entré stannade de upp i givakt tills kapten saluterade dem och fortsatte upp för en stor trappa och in i huset. Portarna som vi passerade igenom var de största jag någonsin sett och där innanför väntade en ståtlig hall där betjänter tog emot vår packning och min cylinder. Vi följde efter kaptenen där han svepte igenom salar och rum med brådska och även om många av rummen hade förunderliga klenoder av yttersta kvalitet som vår nyfikenhet med all säkerhet skulle velat undersöka fick vi inte någon tid att göra det. Slutligen stannade han till vid en dubbeldörr och synade oss innan han signalerade till de tre andra sorkarna att de skulle stanna. Med ett snett leende slog han så upp dörrarna och vi stod inför Raulins hov.

Salen var stor och hade pelare på ömse sidor som halvt om halvt dolde ett galleri av tavlor föreställande välklädda sorkar som poserade framför diverse förnäma vyer. Golvet var välpolerat och hade en matta som ledde från dörren fram längs allén av pelare till en storslagen tron där Kejsar Raulin satt. Vi gick fram mot tronen och jag funderade desperat på hur man skulle titulera en kejsare, om det var ers majestät eller ers excellens eller kanske något tredje som jag för tillfället ej kunde erinra mig. När vi kom närmare konstaterade jag att Kejsar Raulin till utseendet både verkade nog mäktig och nog vis för att ha svaret på vår gåta. Min uppfattning av hans ålder styrktes av hans mäktiga helskägg som hade vita ränder och av hans ögon som utstrålade både lugn och visdom. Jag bugade mig djupt och hälsade vördigt med ers excellens som tilltalsfras. Mina vänner följde mitt exempel och kejsaren såg lätt road ut efter vårt försök till att visa värdighet. Efter de inledande presentationerna frågade Kejsaren vad som hade fått oss att söka oss till Sorkarnas land och då redogjorde vi i korta ordalag för gåtan och försvinnandet och avslutade med att berätta om våra förhoppningar om att finna ett svar. Kejsaren kliade sig lite övervägande i skägget och svarade sedan att nog kunde han svara på gåtan åt oss men att han allt ville ha en gen-

tjänst först. Det var nämligen så berättade han att vi hade valt att besöka Sorkriket i en ganska dyster tid för det hade nyligen hänt något hemskt. Dagen innan hade nämligen Kejsarens dotter försvunnit och hela vaktstyrkan hade vänt upp och ner på kejsardömet utan att kunna finna henne. Det var bara på en plats där vakterna ej hade letat då ingen av sorkarna vågade gå in där. Däremot skulle kanske några modiga resenärer våga sig på det, särskilt som de sökte svar och försökte rädda liv. Vi förhörde oss då genast om vad det var för plats som sorkarna ej vågade besöka och varför de inte vågade sig dit. Svaret vi fick var inte så klart, men själva platsen var tydligen belägen i norra delen av sorkstaden och bestod av några gångar som sedan länge varit tabu att besöka. Där skulle det enligt Kejsaren irra runt svarta andar som smittade alla som besökte gångarna med sin svarta sjukdom som sakta men säkert tog död på de smittade. Vidare berättade han att dessa gångar inte var gångar som sorkarna själva grävt utan de hade stött på dem nere i djupet och därför trodde många att det var en äldre ondska som funnits där sedan urminnes tider och att sorkarna genom sitt grävande stört ondskans sömn. Men då vi inte var sorkar kunde vi med all sannolikhet besöka gångarna utan att drabbas av denna förbannelse. Han förstod också att detta kanske var lite mycket begärt av några främlingar, men läget hade blivit ganska desperat då besöket nere i gångarna måste ske innan solen gått ner. Detta motiverades med påståendet att ondskan på dagen är något försvagad och att Prinsessan lika väl kunde vara död av hunger som av några onda andar om besöket väntade till dagen därpå. Om inte Kejsar Raulin vore så ålderstigen skulle han själv ha gjort denna färd men hans höga ålder hade givit honom en skröplig kropp som inte riktigt klarade alltför stora påfrestningar.

Vi blev lite överraskade av denna förfrågan men bad om att få överlägga sinsemellan innan vi lämnade något svar. Detta sade Kejsaren skulle gå bra om vi bara hade förstått att vi inte kunde överlägga alltför länge. Vi retirerade till en liten salong som sorkarna upplät för vår diskussion. Debatten som följde tänker jag inte redogöra för med några pikanta detaljer men man kan väl sammanfatta det hela med att ingen av oss var vidare vidskeplig, men samtidigt ville ingen offra sitt skinn i onödan. Efter omröstning beslöt vi dock att hjälpa kejsaren i hans nöd. När vi återvände till tronsalen med det positiva budskapet sken Raulin upp och bad genast kaptenen eskortera oss till tunnelns mynning. Efter en kort vandring från stadens finare tätbebodda kvarter till dess nordliga utkant, där husen blev färre och färre tills de slutligen upphörde helt och det bara fanns en öppen yta fram till salsvägen. När vi kom närmare väggen stannade kaptenen och sade att han skulle vänta där på oss medan vi gick in i tunneln. Vi sade adjö till honom med spelad glädje och fortsatte sedan framåt. Vi kunde redan härifrån skymta tunneln som stack rakt ut ur vägen. Det som slog mig var den perfektion med vilken tunneln verkade vara gjord, för den verkade ha en perfekt rundning som skilde sig från sorkarnas gångar som inte kom i närheten av denna exaktheet. Vid tunnelmynningen slog en frän doft emot oss och efter att jag knackat med staven mot tunnelns väggar och golv lossnade det stora flagor, men den gav ändå ett solitt intryck.

Vi såg på varandra som om vi undrade vad vi givit oss in på och jag hoppades nästan att vi skulle vända, men då hoppade Fröken Mus in i tunneln vilket fick oss andra att följa efter. Tunnelns cirkulära rundning gjorde att det var lite svårt att gå i den. Dels var den lite för låg så man fick hela tiden gå och hålla ner huvudet genom att kuta med ryggen och dels gjorde rundningen att det inte fanns något plant golv att sätta fötterna på. Dessutom blev det ännu mörkare och den fräna lukten tilltog och fick mig att ta fram min näsduk och andas igenom den. Gången var spikrak och långt bakom oss kunde man skymta den runda öppningen där ljuset sipprade in och gav den knappa belysning vi hade. Plötsligt stannade de andra framför mig och endast mina snabba reaktioner fick mig att undvika att gå in i dem och putta dem i ryggen vilket skulle ha varit förödande skulle det visa sig. Vi hade nämligen kommit fram till tunnelns slut där den mynnade ut i en sal som bredde ut sig och på botten av salen låg ondskan. En tjock vätskeliknande substans som var svartare än natten glimmade i mörkret och när man såg den visste man att den var ondskan som Sorkarna talat om. Den spred den fräna lukt vi tidigare känt men på nära håll gjorde dess ångor en både snurrig och yr. Plötsligt försvann Fröken Mus som stod längst fram och hon gick inte att se till längre. Något upprörd försökte jag ta mig fram för att se vad som hänt men de andra två höll mig tillbaka och förklarade att Fröken Mus hade klättrat in i rummet för att se om det fanns någon väg förbi den svarta. Jag böjde då in mitt huvud i rummet och såg att Fröken Mus klättrade likt en ekorre upp mot en spricka i taket. Först förstod jag inte hur hon kunde få grepp på den till synes plana ytan, men efter en närmare granskning såg jag att sprickan i taket inte var någon ensam företeelse utan att det fanns ett flertal, spridda över hela väggen, som Fröken Mus skickligt använde. Snart hade hon försvunnit upp genom hålet i taket och strax därefter stack hennes huvud ner genom det igen och berättade att gångarna fortsatte där uppe. Hennes bror klättrade snarast efter henne och jag gav Bror Mullvad äran att gå före mig medan jag samlade mod. Mina kära läsare, ni måste förstå att grodor, mig inräknad, inte är ämnade för att klättra runt inuti jorden i olika gångar. Något som vi däremot är ämnade för, det är att hoppa. Så när Bror Mullvad något mindre graciöst hade lyckats förflytta sig upp genom sprickan i taket ropade jag till mina kamrater och bad dem vara beredda att greppa mina handleder. Sedan hoppade jag.

Hoppet skulle nog gått bra om jag inte hade fäst min käpp vid midjan genom att knäppa fracken och spärra ut magen och på så sätt hålla fast den. När jag hoppade kunde jag känna hur käppen började glida ur sin position och för att inte för evigt tappa denna dyrgrip ner i den svarta ondskan agerade jag instinktivt och fångade den med vänster hand. Dock gjorde detta att Bror Mullvad som skulle ta tag i mig bara kunde fatta grepp kring min högra hand och jag blev således hängande och dinglande och kände hur min högra axelled höll på att luxeras och därav skrek jag, högt. Många anser säkert att min situation lätt skulle vara löst om jag bara skulle sträcka upp min vänstra hand men den kämpande dels med staven och dels med att hålla min cylinderhatt på plats. Som tur var hade Bror Mullvad vid det här laget meddelat de andra två om mitt utsatta läge och rätt som det var kände jag hur någon fattade tag i min krage och sakta men säkert började min

färd upp från avgrunden. Min räddare visade sig vara Unge Herr Mus och jag tackade honom medan jag studerade min omgivning och rättade till fracken. Vi stod i en tunnel vars golv utgjordes av samma konstiga material som salen under oss hade haft både som väggar och som tak, men denna tunnel hade istället som väggar och tak jord och det var en gång utgrävd i samma längdriktning som salen under oss hade haft. Konstigt nog var det lite ljusare här än det hade varit i salen under oss. Efter att vi kommenterat det kom vi att tänka på den svarta ondskan och att det antagligen var den som sög upp ljuset. När jag samlat mitt lugn fortsatte vi in genom tunneln med vår uppmärksamhet på golvet så vi inte skulle trilla ner genom någon spricka och omslutas av det svarta och efter en stund smalnade gången av samtidigt som den fortsatte framåt med det rödbruna flagnande materialet som golv. Vartefter vi gick tilltog ljuset ytterligare och efter en bra bit delade sig gången i två. Framför oss fanns en vägg av det rödflagnande materialet, men två gångar, en åt var vardera hållet, mötes vid väggen och från vår vy kunde man se att båda sluttade uppåt. När vi stod där i korsningen och tvekade hörde vi för första gången ljudet. Ett gällt skrik följt av ett argt vrål ekade genom gångarna följt av ett något hysteriskt skratt fick oss att känna kalla kårar längs våra ryggar. Ingen av oss kunde säga från vilket håll ljudet hade kommit men vi fick alla bråttom därifrån och valde den vänstra vägen bara för att den var lite ljusare. Vi gick väldigt snabbt, nästan småsprang för att inte källan bakom skrattet skulle kunna lokalisera oss men då gången sluttade uppåt i en lätt vänstersväng blev det ganska jobbigt och efter ett tag slog vi av på takten. Då och då kunde vi höra lite småfnitter och steg som dunkade men om de kom framifrån eller bakifrån kunde vi inte avgöra.

När vi äntligen skymtade tunnelmynningen var vi ordentligt skärrade, men hade ändå nog mycket vett för att inte bara storma fram. Vi smög således sakta mot mynningen och kunde se att materialet åter övergick från jord till det rödflagnande och utanför tunneln verkade en stor sal välva sig. Samtidigt var det mycket ljusare här än nere i tunnlarna, det var nästan lika ljust som under träden i dungen. Vi samlade modet och gick ut i salen bara för att förstå att vi stod i någon slags dal. Långt över oss kunde man skymta ett tak men strax under taket fanns det jättelika fönster genom vilka man kunde se lite gräs och några buskar. Till höger var det en brant sluttning och framför oss kunde man gå in under ett lägre tak som hölls uppe av några svarta pelare. Golvet utgjordes av en blandning av ett tunt jordlager och grus och under det en svart mjuk substans som fjädrande lätt när man gick på den. Vi stirrade förundrade för även om Sorkkejsarens palats varit storslaget var det inget mot vad detta var. Vi gick in en bit innan vi såg honom där han stod uppe på sluttningen framför oss och studerade oss. Det såg först ut som en sork så när som på storleken. Han var mycket större än de sorkar vi sett hittills. Han hade inte heller samma prydliga klädsel som sorkarna haft utan var klädd i en samling trasor och lutade sig mot en lång käpp. När han upptäckte att vi sett honom log han stort och tog sedan ett språng från sluttningen och hoppade ner och landade hopkurad en bit framför oss och höll käppen hotfullt framför sig. På närmare håll såg jag att det mycket riktigt inte var en sork utan en stor skabbig råtta vars gula tänder såg fruktansvärt stora och vassa ut när han hotfullt visade dem för oss.

Då Unge Herr Mus ryckte fram sin slangbella och Bror Mullvad började kavla upp sin kavajärmar tyckte jag att det hela hade gått lite för långt och tog några steg fram för att lägga an mitt mest diplomatiska leende innan jag tilltalade honom. Jag startade mitt anförande med att avmaskera honom genom att tilltala honom ytterst artigt med epitetet Herr innan jag fortsatte att presentera mig själv och mina vänner varefter jag kort och koncist förklarade vad vårt räddningsuppdrag gick ut på och att vi sökte en ung sorkmö som försvunnit under gårdagen. Efter mitt vänliga tilltal rätade han på ryggen och sträckte på sig och gav oss ett aningen roat leende innan han svarade med att säga att om det bara var det så var det bara att följa med honom. Han vände sig om och klättrade upp för slänten och försvann över krönet med oss på en betryggande distans bakom honom. Efter att ha klättrat upp efter honom, eller i mitt fall hoppat upp, kom vi upp på en platå av något väldigt mjukt och gult ur vilken råttan verkade ha grävt fram ett litet bo där han nu satt och iakttog oss när vi kom uppkrypande. Bredvid honom på ett utgrävt block som tjänstgjorde som stol satt en sorkflicka och log mot oss när vi kom uppkravlande. Så Prinssessa, dina räddare har kommit, sade Råttan när vi gjorde entré innan han fortsatte att tillägga, ditt drag, med en gest mot bordet som stod mellan dem båda. Lite konfunderade över vad som hände presenterade vi oss för Prinssessan och frågade lite försynt om vad som hänt. Svaret vi fick var att inget hade hänt ännu, utan att båda hade samma chanser att vinna även om hon var lite tillbakapressad på damflygeln. Då hon uppenbarligen syftade på schackspelet informerade jag dem om att vi skulle eskortera hem henne innan det blev mörkt, men att de gärna fick spela färdigt först om de ville det.

Lite irriterade över det totala lugn som både prinssessan och råttan uppvisade över vårt uppdykande satte vi oss ner och vilade. Spelet fortgick i tystnad och efter en halvtimme vann råttan trots att Prinssessan hela tiden haft det synliga övertaget. Vi tackade för oss och begav oss av med Prinssessan, men innan vi kommit ner i tunneln vi kommit från visade hon på en annan väg som hon själv tagit dit, som var mindre obekväm. På vägen tillbaka berättade hon att hon råkat ramla ner i ett hål när hon var ute och gick under gårdagen och att råttan hjälpt henne upp. Som tack hade hon godtagit hans inbjudan att spelat lite spel med honom. Råttan var en eremit som brukade trivas med att sitta i sin ensamhet och spela mot sig själv, men trots det hade nog ändå hennes lilla besök uppskattats. Trots att det inte hade behövts kände hon sig hedrad av vårt räddningsförsök och hon förde en ytterst artig konversation angående vår vandring. Under promenaden njöt jag då Prinssessans uppträdande var ytterst väluppfostrat och belevat och det var en fröjd att konversera med henne. Tunneln vi nu tagit sluttade lätt uppåt och efter en bra bit kom den upp i ett litet snår i närheten av Sorkstadens stora ingång. Dagen hade passerat och solen höll just på att gå ner bakom horisontens rand. Vi styrde åter vår kosa mot staden och blev vid ingången bemötta av vakter. Då de såg att vi hade med oss deras prinssessa lyste de upp och kom oss tillmötes med glada miner.

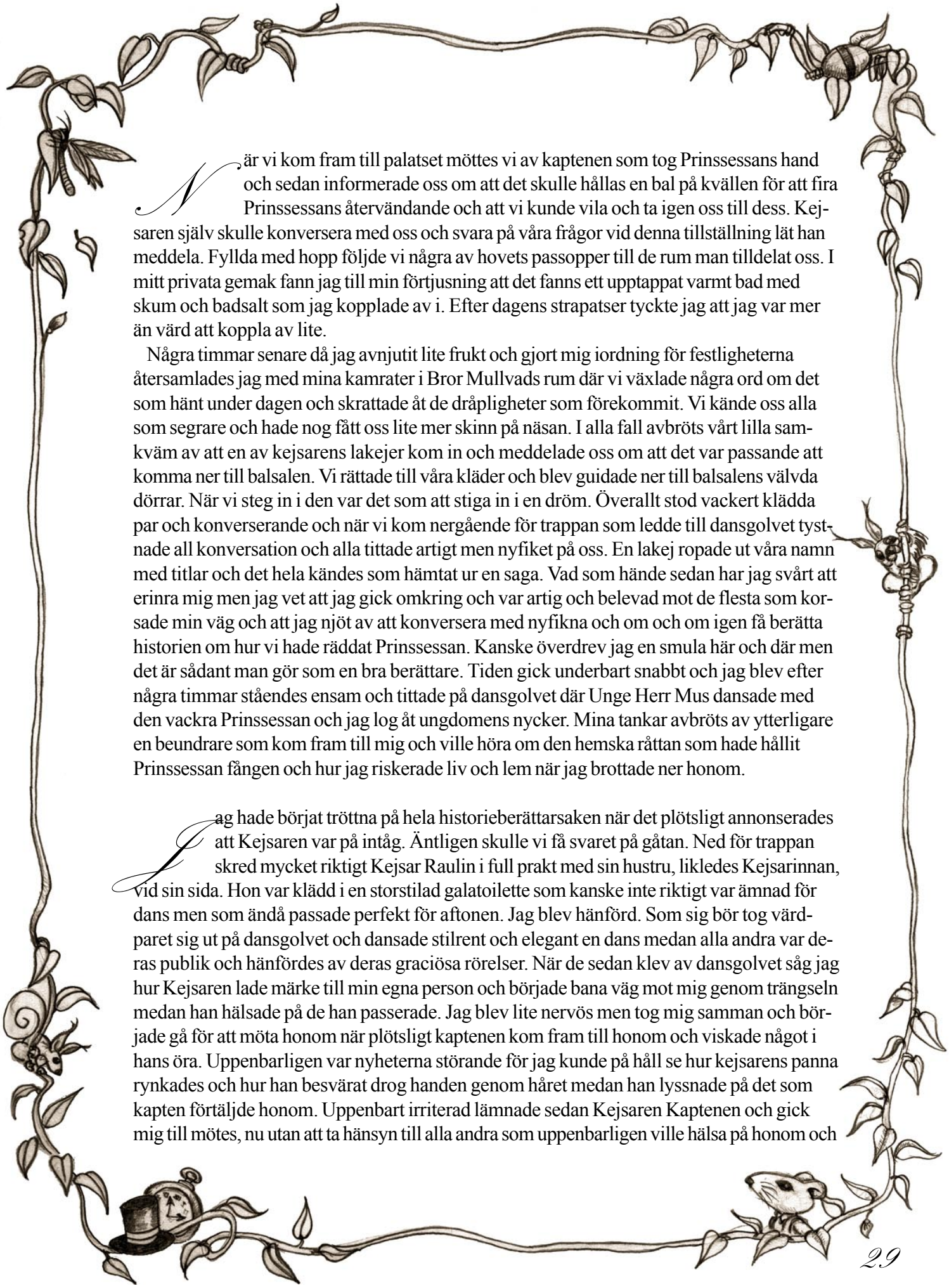

När vi kom fram till palatset möttes vi av kaptenen som tog Prinssessans hand och sedan informerade oss om att det skulle hållas en bal på kvällen för att fira Prinssessans återvändande och att vi kunde vila och ta igen oss till dess. Kejsaren själv skulle konversera med oss och svara på våra frågor vid denna tillställning lät han meddela. Fyllda med hopp följde vi några av hovets passopper till de rum man tilldelat oss. I mitt privata gemak fann jag till min förtjusning att det fanns ett upptappat varmt bad med skum och badsalt som jag kopplade av i. Efter dagens strapatser tyckte jag att jag var mer än värd att koppla av lite.

Några timmar senare då jag avnjutit lite frukt och gjort mig iordning för festligheterna återsamlades jag med mina kamrater i Bror Mullvads rum där vi växlade några ord om det som hänt under dagen och skrattade åt de dråpligheter som förekommit. Vi kände oss alla som segrare och hade nog fått oss lite mer skinn på näsan. I alla fall avbröts vårt lilla samkväm av att en av kejsarens lakejer kom in och meddelade oss om att det var passande att komma ner till balsalen. Vi rättade till våra kläder och blev guidade ner till balsalens välvda dörrar. När vi steg in i den var det som att stiga in i en dröm. Överallt stod vackert klädda par och konverserande och när vi kom nergående för trappan som ledde till dansgolvet tystnade all konversation och alla tittade artigt men nyfiket på oss. En lakej ropade ut våra namn med titlar och det hela kändes som hämtat ur en saga. Vad som hände sedan har jag svårt att erinra mig men jag vet att jag gick omkring och var artig och belevad mot de flesta som korsade min väg och att jag njöt av att konversera med nyfikna och om och om igen få berätta historien om hur vi hade räddat Prinssessan. Kanske överdrev jag en smula här och där men det är sådant man gör som en bra berättare. Tiden gick underbart snabbt och jag blev efter några timmar ståendes ensam och tittade på dansgolvet där Unge Herr Mus dansade med den vackra Prinssessan och jag log åt ungdomens nycker. Mina tankar avbröts av ytterligare en beundrare som kom fram till mig och ville höra om den hemska råttan som hade hållit Prinssessan fången och hur jag riskerade liv och lem när jag brottade ner honom.

Jag hade börjat tröttna på hela historieberättarsaken när det plötsligt annonserades att Kejsaren var på intåg. Äntligen skulle vi få svaret på gåtan. Ned för trappan skred mycket riktigt Kejsar Raulin i full prakt med sin hustru, likledes Kejsarinnan, vid sin sida. Hon var klädd i en storstilad galatoilette som kanske inte riktigt var ämnad för dans men som ändå passade perfekt för aftonen. Jag blev hänförd. Som sig bör tog värdparet sig ut på dansgolvet och dansade stilrent och elegant en dans medan alla andra var deras publik och hänfördes av deras graciösa rörelser. När de sedan klev av dansgolvet såg jag hur Kejsaren lade märke till min egna person och började bana väg mot mig genom trängseln medan han hälsade på de han passerade. Jag blev lite nervös men tog mig samman och började gå för att möta honom när plötsligt kaptenen kom fram till honom och viskade något i hans öra. Uppenbarligen var nyheterna störande för jag kunde på håll se hur kejsarens panna rynkades och hur han besvärat drog handen genom håret medan han lyssnade på det som kapten förtäljde honom. Uppenbart irriterad lämnade sedan Kejsaren Kaptenen och gick mig till mötes, nu utan att ta hänsyn till alla andra som uppenbarligen ville hälsa på honom och

växla några ord då han passerade. När han kom fram började jag med att hälsa på honom men mitt i mitt inledande anförande avbröt han mig artigt men bestämt och bad mig berätta vad jag visste om lagarna i sorkarnas kejsardöme. Som det var berättade jag att jag visste väldigt lite, ja nästan inget alls om hur lagen upprätthölls eller vad som stod skrivet i den. Han nickade när jag berättade detta och fortsatte sedan genom att berättat att i Sorkriket är alla lika inför lagen och inte ens kejsaren kan sätta sig över den för då skulle lagen inte gälla längre. Han undrade sedan om jag förstod detta och jag svarade att det gjorde jag. Då konstaterade han att jag då måste förstå att lagen även gäller de som inte vet om den. Lite skärrad över vad som skulle komma sedan undrade jag om något hade hänt och han svarade allvarligt att det var bäst att samla mina kamrater.

Till slut hade jag lyckats lokalisera de andra tre i salens trängsel och vi följde efter kejsaren till ett angränsande rum där vi kunde talas vid. Väl samlade sade Kejsaren att han var ledsen över det som hade hänt men då lagen lyder som den lyder fann han sig tyvärr tvingad att utfärda följande dom. Sedan hävdade han att Unge Herr Mus hade lagt hand på Prinssessan och att Kaptenen som var hennes trolovade hade iakttagit detta och således som trolovad valt straffet för denna förbrytelse. Som kejsare hade han bara olyckan att genomföra straffet och därav skulle Unge Herr Mus föras upp till ytan för att offras till nattens gudinna. Lätt häpna över den plötsliga vändingen av bemötandet protesterade flera av oss ganska högljutt men kejsaren sade bara att lagen var lagen. För att tvinga Kejsaren att dra tillbaka sitt straff sade då Bror Mullvad att om de skulle offra Unge Herr Mus fick de allt ta att offra honom också i vilket Fröken Mus instämde, och så även jag. Därmed fann vi oss plötsligt eskorterade av minst ett tjog sorkvakter upp genom tunnlarna mot ytan.

Jefterhand har jag hört mig för hos Unge Herr Mus om vad som verkligen hade hänt under kvällen och som fått Kaptenen så upprörd och han berättade efter att jag trugat lite att han och prinssessan hade dansat och haft det trevligt men blivit varma och att hon sedan hade dragit med honom ut på balkongen för att svalka sig. De hade pratat och han hade bland annat berättat om vårt uppdrag och sin mor. Det hela hade varit oskyldigt tills hon hade sagt att det var tråkigt att vi skulle ge oss av snart för hon hade velat lära känna honom bättre. Han hade hållit med och sagt att han önskade att de kunde stanna, dock mest för att vara artig hävdade han. Då hade hon tagit hans händer och sagt att vi visst kunde stanna och sedan hade hon kysst honom. Det går jättebra, hade hon viskat och sedan sprungit in genom dörrarna. Då hade han sett att Kaptenen stod inne i balsalen och stirrade på honom. Uppenbarligen hade han iakttagit hela händelseförloppet.

Ödet hade uppenbarligen valt att spela oss ett dystert spratt ty vi blev uppförda ur tunneln och marscherade en bra bit under fullmånens sken innan vi kom fram till en liten kulle på vilkens topp det stod en korg, och inte vilken korg som helst utan modern till alla korgar. Jag har aldrig i mitt liv, varken före eller efter, sett något liknande i korgstorlek. Korgen var stor nog för att rymma åtminstone tio personer och i dess innandöme blev vi nertvingade. Soldaterna band fast oss för att vi inte skulle fly och hela tiden verkade de nervösa och spanade mot himlen som om de trodde att vassa tänder skulle falla ner mot deras huvuden. När vi alla

var fastbundna skyndade de sig därifrån och vi lämnades ensamma under månens klara sken. Jag måste medge att jag var lite sur på Unge Herr Mus och att en anklagande tystnad spred sig medan vi kämpade med våra bojor för att ta oss loss. Allt var tyst förutom ett eller annat knirkande när vi böjde och bände repen för att få dem att lossa. När vi kämpat en stund och insett att soldaterna som knutit kunde sina saker hörde vi ett dovt hoande i natten. Det klingade ödesmättat genom den kyliga kvällsluften och sedan hörde vi vingslagen. Som alla reagerar när de känner sig hotade reagerade även vi. Med övernaturlig styrka och med en desperat iver kämpade vi med våra rep medan vingslagen kom närmare och närmare. Jag kände hur repen var på väg att ge vika och jag skulle nästan triumferande ropa ut min seger då hela korgen skakades som om själva jorden skalv och sedan lyftes den till väders under en mäktig varelses försyn.

I dungen hade det länge ryktats om nattens drottning som regerade ängen under fullmånens sken och det verkade som om vi nu hade blivit bortförda av henne. Vingarnas slag fick den kalla nattluften att pressas ner i korgen och gjorde att vi inte kunde se vart vi färdades någonstans. Vart det än var vi skulle gick det väldigt snabbt att ta sig dit ty just när man började vänja sig vid vingarnas slag och den gungande korgen bromsades flygturen in och korgen ställdes in under tak. Sedan böjdes ett stort ansikte ner över korgen med en gigantisk sylvass näbb först och ovanför den två ögon som studerade vad det var den skulle äta. Näbben öppnade sig och spetsen på en liten röd tunga kom fram och slickade sig runt den. Sedan tog hon till orda. ”Ser man på, vad är det för godbitar som Raulin valt att ge till mig i natt för att jag skall lämna hans folk ifred? Ni är inte sorkar, det känner jag på lukten, hur kommer det sig att sorkarna satte klorna i er då?” Jag som vid det här laget såg mig som sällskapets talesman och som den som borde ta till orda då vi stöter på svårigheter blev lite paff då Fröken Mus med trotsig röst svarade att vi blivit förrådda av sorkarna efter att vi räddat deras prinssessa och att allt egentligen kom sig av att vi sökte svaret på en gåta. ”En gåta säger ni… Intressant…” Ugglans röst skorrade när hon drog ut på orden och i hennes ögon kunde man se ett litet intresse börja ta form. ”Så kan jag inte få höra gåtan så kanske jag kan lösa den åt er…” Då det inte var någon hemlighet och då vi för allt i livet ville vinna tid berättade vi gåtan ordagrannt för Ugglan som när hon fick höra den svarade: ”Märklig gåta, nästan lite av en profetia…” Orden tappade i styrka och hon satte sig och stirrade tankfullt ut ur boet. När hennes uppmärksamhet till synes var riktad åt ett annat håll ökade vi våra ansträngningar för att ta oss lösa. Då och då kunde man höra henne mumla saker som ”det är nog värt att chansa…” och ”den slingrande… varför inte…” Vad det hela handlade om förstod vi först senare liksom det först var senare vi förstod hennes nästa drag.

Plötsligt väste Ugglan till med en elak ton: ”Sork!” och i nästa sekund lämnade hennes jättelika gestalt boet. Vi blev paffa och såg det som om vi fått en andra chans att leva så vi slet som bärsärkar i repen för att ta oss loss. Bror Mullvad vars armar och händer var starka efter många timmars grävande i och omkring tunnlar var den som

lyckades först och snart hade han befriat oss alla från repens bojor. Vi klängde oss desperata ut ur korgen och sprang fram till boets öppning bara för att finna oss stirrande ner i en avgrund där ängen avlägset skymtade långt, långt ner. Vi tittade oss omkring för att se om vi på något sätt kunde ta oss ifrån denna upphöjda position. Den enda möjlighet som jag uppfattade var att hoppa till lägre belägna grenar som dock var ack så långt ner och om man skulle missa grenen med hoppet skulle allt vara förlorat. Tiden för några vidare reflektioner fanns dock inte så medan mössen och Bror Mullvad som alla var skapliga klättrare började ta sig ner för trädets stam genom att söka fäste i barken samlade jag mig för att hoppa. Det första hoppet var det värsta men samtidigt det som skulle kännas minst dumt att missa. Det svåra med att hoppa neråt är att man i en hopprörelse siktar uppåt eller framåt och att man då måste beräkna en fallande bana som för kroppen till det tänkta målet. I detta fallet var målet en smal gren vilket gjorde att jag helst hade suttit och beräknat hoppet en längre stund innan genomförandet, men då tiden innan bödeln återvände antagligen var knapp hoppade jag utan att tänka efter alltför mycket innan.

När jag ett ögonblick senare klamrade mig fast vid en lägre belägen gren funderade jag allvarligt på vad jag höll på med. Pulsen och paniken fick mig att hyperventilera och tänderna klapprade mot varandra. När jag tagit mig upp på grenen och satt mig gränsle över den kunde jag lugna ner mig lite och började sedan spana för att hitta ytterligare en underliggande gren att hoppa till härnäst. Det är två vitt skiljda saker att hoppa från en stam eller något annat stabilt föremål och att hoppa från en gren som gungar, dels av brisen, och dels av att man själv nyss hoppat till den. För att minimera detta gungande moment kröp jag på alla fyra in längs grenen tills jag kunde ställa mig upp med ryggen mot stammen. När jag överblickade min position kunde jag varken se mössen eller Bror Mullvad, men jag tänkte att de fick klara sig på egen hand för en gångs skull och istället började jag blicka neråt efter nästa gren att hoppa till.

För att göra en lång historia kort kan jag bara slå fast att efter att ha hoppat ner tre grenar till där jag bland annat tappat min käpp och fick lov att göra ett sista väldigt högt hopp kom jag till slut ner till marken, hel men omskakad. Då jag inte kunde se mössen eller Bror Mullvad påbörjade jag en promenad runt stammen på vars väg jag återfann min stav som satt som ett spjut nerkilad i marken innan jag mötte mina kamrater på andra sidan stammen där Bror Mullvad just kom ner på marken. Det var nu flykten startade.

Kapitel 3: En nattvandring

Vi sprang genom natten utan något mål. Vi visste att vi bara skulle bort från trädet där ugglan hade sin hemvist. Hon skulle nog återvända när som helst och då gällde det att vara så långt borta som möjligt, så vi sprang. Ängen var inte riktigt vår hemmiljö och natten var inte heller vår tid på dygnet, så vi sprang helt på chans. Gräset slog mot våra ansikten och ingen av oss hade någon koll på åt vilket håll vi sprang. När vi hörde ett hoande som ekade över ängen och sade oss att Ugglan var tillbaka tvärstannade vi och lade oss ner på marken där vi hoppades att hon inte skulle observera oss. Marken var blöt och kall av aftonens dagg vilket gjorde att våra arma kroppar blev nerkylda och vi insåg snabbt att vi inte kunde ligga där alltför länge då vi antagligen skulle frysa ihjäl. Vi kröp ihop och förde en tyst viskande konversation om vad vi skulle ta oss till. Att stanna där vi var och frysa ihjäl var inget alternativ men att bara planlöst irra omkring för att bli tagna av ugglan verkade inte heller klokt. Vi var tvungna att ha ett mål där vi kunde hålla värmen och där inte Uggla kunde hitta oss. Att försöka hitta till Sorkstaden kändes varken genomförbart eller som någon bra idé och dungen låg en halv dagsfärd bort så vi beslutade oss för att någon av oss skulle bege sig upp och spana efter ett säkert tillhåll. Unge Herr Mus begav sig snart smygandes därifrån medan vi andra låg och hörde hur Ugglans hoanden och vingslag svepte runt i natten.

Vi låg där i nervös väntan och försökte slå bort all oro utan särskild framgång. Varje gång Ugglans vingslag passerade i närheten ryckte vi till, redo att snabbt fly om hon skulle komma närmare. Efter en stund kom så Unge Herr Mus tillbakasmygande och berättade att han skymtat en hålighet där vi kunde gömma oss inte alltför långt härifrån men att han samtidigt hade skymtat Ugglan som cirkulerade runt i luften så vi fick lov att vara ytterst tysta och försiktiga. Jag fällde en något cynisk kommentar om att det var bra att han upplyste oss om sådant som vi antagligen inte förstod själva men min spetsfyndighet verkade inte falla i god jord. På tystaste, möjliga vis begav vi oss således in i natten. Ingen av oss kunde undvika att snegla upp mot den runda månen som gav vår färd lite för mycket ljus för att den skulle kännas säker och ibland tyckte man sig nästan skymta en skugga som flög förbi och skymde stjärnhimlen. Jag vet inte om det var en sådan himmelsspaning som föranledde följande intermezzo, men strax efter att Unge Herr Mus berättat för oss att det inte var långt kvar snubblade Fröken Mus ner i ett litet hål och kunde inte låta bli att utlåta ett litet pip. Vi stelnade till och undrade om Ugglan hört oss då Bror Mullvad skrek, spring! Med ett brak störtade Ugglan ner på platsen vi nyligen stått på och hennes stora klor rev upp jord i stora stycken som regnade ner över våra flyende huvuden då hon tog till väders för att göra en ny attack. Jag trodde vi var dömda då jag genom gräset såg något som glimmade i månskenet, ån! Detta gjorde jag mina vänner uppmärksamma på med ett tjut innan vi alla störtade ut i det svarta vattnet. Kylan som omslöt oss var värre än den som uppsökt oss när vi låg på marken men till skillnad från Ugglan var den ej dödande då vi alla kunde simma. Vi dök djupt ner i

mörkret samtidigt som vi lät strömmen föra oss bort från platsen där vi plumsat i.

Med turen på vår sida verkade strömmen och ån flyta in i den grotta som Unge Herr Mus observerat som ett säkert ställe och när vi väl var under taket vadade vi iland huttrandes av kylan. Hoandena utifrån sade oss att det var lika bra att vänta här tills solen sökte sig ovan horisontens rand. Vi tog av oss våra blöta kläder för att undvika eventuella förkylningar och sökte oss lite längre in i grottan för att inte Ugglan skulle få syn på oss genom tunnelmynningen. Vi insåg snart att grottan var bebodd då någon hade lagt ett trägolv över vattnet och på så sätt skapat en beboelig yta mellan de smala strandremsorna. Detta golv var möblerat med en soffa och ett bord och ännu längre in kunde vi skymta en säng på vilken någon låg och sov. När vi för att undvika att väcka den sovande vände på klacken för att sätta oss närmare tunnelmynningen hörde vi en röst bakom oss som sade ”för all del, stig in”. Vi konstaterade stilla att vår entré redan väckt den tidigare sovande och att det enda vi kunde göra för att inte tappa ansiktet helt var att vandra in med ett leende på läpparna. Med mina blöta kläder över en arm tog jag således täten och gick in och hälsade på vår värd och bad om härbärge över natten. Ur skuggorna kom då husets herre fram som visade sig vara en gammal grävling av imponerade storlek. Min osäkerhet på om grävlingar äter grodor eller inte fick mig att tveka lite på hur tillmötesgående jag skulle vara men Herr Grävling, som han presenterade sig som, bad oss sitta ner medan han hämtade lite te som vi skulle kunna värma oss med. När han log i mörkret glimmade dock hans sylvassa tänder till vilket fick rysningar att vandra längs min ryggrad.

Snart kom han tillbaka från de inre delarna av grottan med en bricka på vilken fyra fyllda tekoppar klirrade mot varandra. Han serverade dem innan han frågade vad som föranlett vårt sena besök till hans grotta, för även om han, som han uttryckte det, var gammal, var det inte ofta folk kom för att hälsa på honom eller fråga honom om råd. Vi började så återberätta vår historia, alla fyra i olika ordningar och helheten blev nog något haltande även om merparten till slut gick fram. Herr Grävling bara skakade på huvudet och bad oss sedan upprepa Gammelfar Paddas gåta. När han fick höra den svarade han att han mycket väl kunde lösa den för oss och efter de umbäranden som vi hade fått utstå hade vi redan gjort oss förtjänta av det. Han försvann sedan in i grottans inre igen och kom tillbaka med en ganska stor låda ur vilken han plockade fram fyra käppar. Sedan klargjorde han gåtans betydelse för oss. Han förklarade att den slingrande var Ormen och det enda som ormar är rädda för är eld, detta som endast eldflugorna vet hur man gör. Med elden skulle vi således fördriva Ormen från dungen så att vi kunde befria Fru Mus. Att göra eld, fortsatte Herr Grävling, är inte det enklaste, men nu hade han här fyra käppar som hade den magiska egenskapen att när man slog den största änden mot något torrt uppstod eld i spetsen av staven. Detta fungerade dock endast om stavarna hölls torra. Med dessa instruktioner tog vi emot stavarna och sedan bad han oss försöka sova lite innan vi startade vår återfärd.

Vi somnade alla fyra under en filt på soffan, lyckliga över att äntligen slippa fly undan någon. Efter några timmars sömn väcktes jag av låga röster från tunnelmynningen men innan jag han samla mig nog mycket för att förstå var jag var och vem det var som talade kom Herr Grävling fram och väckte oss. Han förklarade att han hade funderat och att det var bäst att attackera Ormen innan solen väckt henne och att vi därför snarast borde bege oss av så att vi han fram innan gryningen. Då vi frågade om inte Ugglan patrullerade fortfarande svarade Grävlingen att hon inte jagade hela natten utan gick och lade sig ett par timmar innan gryningen. Hon hade således slutat jaga nu. Han lät oss sedan klä på oss innan han visade ner oss till ån där en flotte låg förtöjd. Han föreslog att vi skulle åka med honom upp längs ån. Han skulle föra flotten förbi de små svårigheter som fanns sa han, så vi slog oss ner på den och vår värd förmanade oss till att hålla käpparna torra. Medan färden fram längs ån fortgick kunde jag inte låta bli att fantisera om hur vi kom fram till dungen och höll vårt brandtal för att sedan med en stor samling folk storma Ormens stubbe. Där hade jag själv en duell på liv och död med henne i vilken jag blev sårad men i en sista desperat attack lyckades ta Ormens liv. När jag sedan blev hyllad och buren på folkets axlar vaknade jag till och satte mig yrvaket upp. Flotten hade kommit ganska långt, för en bra bit bakom oss kunde jag skymta Ugglans träd där det stod i ensamt majestät och inte alltför långt fram tornade en svart vägg, som bara kunde vara dungen, upp sig. När vi närmade oss kunde vi se de första eldflugorna som berättade att natten var på väg att ta slut. De svävade fram över ån och snart fanns där små brinnande punkter överallt omkring oss. Bror Mullvad bröt plötsligt tystnaden och frågade Herr Grävling varför han hjälpte oss på detta sätt och svaret han fick kom efter en stunds tystnad och avslöjade att Ormen allt hade en armbåge i sidan på Herr Grävling.

Till slut ankom flotten den lilla pöl som alltid funnits nedanför det stora vattenfallet och där lade den till på den västra sidan, på Ormens sida. Vi gick, ganska tveksamma iland och Herr Grävling önskade oss lycka till innan han vände flotten hemåt igen. Jag hade nästan hoppats på att han skulle vandra vid vår sida under attacken mot Stubben men insåg att han redan hade gjort mer än vad man kunde förvänta sig av honom. Vi greppade våra käppar och jag undrade om vi skulle samla de andra i dungen först, men de övriga i sällskapet ansåg att överraskningsmomentet var det viktigaste och att det skulle bli förstört om alla skulle komma med så vi samlade vårt mod och besteg slänten bredvid fallet. Uppe på branten stod vi och blickade under tystnad, dels över ängen där ån slingrade sig fram, dels över vattenfallet där flera hundra eldflugor utövade en nästan magisk dans och slutligen även in i den snårdjungel av sly och annan undervegetation som utgjorde denna sida av dungen. När vi kunde skönja gryningsljuset vid horisonten bortom ängen insåg vi att vi inte kunde vänta längre utan att det var dags att gå till attack.

Vi smög genom det mörker som var kvar av natten bort mot stubben, över rötter och under ruttnande ormbunkar och under en bit av en murken trädstam. Vi var alla noggranna att hålla käpparna torra som Grävlingen uppmanat oss till. Det täcke av gamla, bruna höstlöv som marken vilade under och det faktum att det var ordentligt halt i morgondaggen

försvårade framkomligheten aningen. Flera gånger höll vi alla på att halka på det förrädiska underlaget. Slutligen kom vi så fram till stubben där den mörk och hög tornade upp sig framför oss. Ljuset i gryningen var precis så starkt att man kunde ana stubbens vassa taggar som stack likt tänder upp mot skyn. Detta var den borg där dungens regent så länge som någon kunde minnas hade levt, men nu skulle vi ändra på det. Vi smög oss fram mot stubben och gick runt den tills vi hittade en liten spricka som öppnade sig för mörkret inuti. Som den hjälte jag är gick jag först fram till öppningen och kikade in. Därinne öppnade sig en trång gång, alltför trång för att Ormen skulle kunna använda den som ingång men något sådan skulle inte hindra oss. Bror Mullvad viskade att det är mycket bättre att attackera från ett läge där fienden inte väntar sig en attack än att försöka göra en genom huvudingången. Jag höll med.

Gången var fuktdrypande och inte större än att man precis kunde vandra stående genom den. Den sluttade först neråt men planade snart ut och vi kunde ana ett luftdrag genom den. Dock var inte luftdraget konstant utan det gick som i vågor, som om någon andades. Innan jag hade fattat vad det var för något som blåstes på oss hörde jag hur något inte alltför långt framför oss dånade och jag insåg just vad vi hade gjort. Vi hade vandrat ner i Ormens andningsgång och antagligen väkt den, nu gällde det att handla snabbt. Framåt skrek jag och satte av neråt gången i full karriär, rundade en krök och såg en ljus punkt längre fram som jag förstod var gångens slut. Innan handlingen springer i väg skall jag beskriva rummet som jag uppfattade det där jag kom utspringandes i det. Inuti stubben fanns det nämligen en hålighet i vilken Ormen brukade sova och när man kom in i den genom detta utandningshål verkade salen vara väldigt stor i kontrast mot den trånga gång vi tagit oss in genom. Ur bortre änden av salens tak sipprade gryningsljus in och i bortre väggen fanns även en stor gång som antagligen ledde ut ur stubben. Från taket stack det även här och där ner pelare kring vilka Ormen hade ringlat sig. Hon låg nämligen på salens golv och upptog där större delen av ytan och när jag kom instormandes med fart hade just den sömndruckna Ormen börjat röra på sig. Då jag tog språnget ut i salen lät jag käppens trubbiga ände stryka mot gångens vägg och plötsligt flammade käppen upp som solen själv i mina händer. Jag vet inte om elden eller Ormen skrämde mig mest men paniken fick mig att rygga tillbaka och jag råkade i den tvära inbromsningen tappa min stav in i salen där den föll mot ormens blanka fjäll varifrån den sedan gled ner till marken där den fräste till och slocknade.

Detta fick fart på Ormen som uppenbarligen inte varit helt vaken innan. Hon snodde runt och krossade mig nästan med sin stora kropp innan hon stannade med huvudet så nära att jag kunnat sträcka mig ut och röra vid hennes huvud. Hennes blick vilade stilla men hotfullt på mig. Jag trodde jag var förlorad ty om det är något som jag är säker på så är det att Ormar äter grodor och jag kunde inte komma på något som skulle hindra det från att inträffa. Jag såg hur Ormens mun öppnades på glänt och hur en delad tunga spelade i glipan. Då störtade min tre följeslagare fram ur gången och Bror Mullvads höll sin brinnande käpp som han motade Ormen bakåt med. Jag reste mig upp och plockade upp

den käpp jag nyligen tappat och försökte desperat få fyr på den genom att slå den mot en vägg, men den verkade ha blivit blöt för den fattade inte eld hur hårt jag än slog. Under tiden hade Ormen bestämt sig för att fly och hon kröp snabbt ut genom den andra tunneln med Bror Mullvad och de båda musbarnen alldeles efter. Jag gav upp mina försök, fattade min vanliga käpp och sprang efter jag också. När jag kom ut såg jag hur Ormen hade stannat en bit bort och hur Bror Mullvads käpp brunnit ut, men de båda musbarnen som nu hade satt fyr på bägge sina käppar sprang till attack mot Ormen med stridsrop som löd i stil med ”För Mor”. Ormen retirerade från deras anstormning och drevs snart ut på den platå som fanns bredvid det stora fallet, men då mössens käppar också höll på att brinna ut såg det hela ganska illa ut. Det var då det slog mig att om jag någonsin skulle bli en hjälte gällde det att inte tveka, så jag sprang fram mot Ormen och viftade med min vanliga käpp i luften och åsynen av käppen i sig gjorde att Ormen ringlade ner för slänten och ut ur dungen. Vi stod där och stirrade från klippan och såg hur Ormen banade sin väg över ängen och det kändes som en vinst men ändå ovisst då Ormen snart skulle kunna komma tillbaka. Då skulle vi inte ha något att sätta emot. De sista eldflugorna som surrade runt började falna och solens övre rand skulle just komma över horisonten. Det var vackert. Då kom Ugglan.

Samtidigt som vi träffades av de första bländande strålarna såg vi hur en svart skepnad svepte ner mot Ormen och drog med henne upp i luften. Jag kan inte svära på det men jag tyckte att jag hörde hur ugglan skrattade då hon bar i väg med Ormen till väders. Det hela kändes magiskt.

Doktor grodas reseanteckningar: efterord

Det var i stort sätt allt som hände under de där soliga vårdagarna. Det mesta är nu för tiden historia men jag hoppas att min berättelse fortfarande kan förundra och skapa lite av ett äventyr i vardagen, även i dessa mörka tider.

Den naiva livssyn som jag då för tiden uppvisade har så här efteråt slagit mig som väldigt snäv. Självfallet kunde jag inte då se den underliggande agendan men jag borde i alla fall ha anat den. Att tro att vi flydde undan Ugglan och inte blev frisläppta var helt klart övertro på vår egen överlevnadsförmåga. När jag tänkt tillbaka och upplevt det som hände senare på sommaren har det slagit mig att Ugglan löste gåtan och släppte iväg oss för att driva ut Ormen ur dungen. Grävlingens beteende fick också sin förklaring efter det som hände under sommaren men det är en annan historia som egentligen inte skall behandlas här.

Scenariot "Det bara eldflugorna vet" innehåller

Manuskript: Doktor Grodas reseanteckningar - Det bara eldflugorna vet
Fyra karaktärershäften
Karta över dungen
Stämningsmusik på Cd-skiva
Spelledarmall

Foldertext

Solen sken från den klarblå himmeln och smälte den sista snön som låg kvar efter vinterns härjningar. Vattnet från snön bildade små rännilar som sakta tog sig ner för slänten och slutligen rann ner i den klart strömmande bäcken.

Doktor Groda kom ut i solskenet från sitt lilla krypin där han tillbringat vintern. Han ställde sig i sluttningen och rätade ut sin knakade rygg och sina leder som kändes som rostiga gångjärn. Han kunde inte låta bli att dra sig till minnes förra våren då han ung och frisk kommit ut ur idet en hel månad tidigare.

Då hade snön legat kvar under träden och ån hade haft is i strandkanten. Men det var då och den våren och den mardrömslika sommaren hade tagit ut sin rätt Han fick i stillhet acceptera att han inte var ung längre. Han putsade sina gamla glasögon mot den slitna frackens ena slag och funderade på att strunta i alltihop, men han hade lovat sig själv, det skulle bli nedtecknat. Han kröp tillbaka in och kom strax därefter ut igen med en reservoarpenna i ena handen och en gammal liggare i andra. Det var några av de få saker som han lyckades rädda i höstas...

Han började gå i ett makligt tempo upp längs strandkanten tills han kom till den gamla stenen. Den var sig i alla fall lik trots om allt annat var ändrat. Han satte sig ner på den och kände värmen från solen innan han slog upp boken. Sedan satt han en lång stund och bara stirrade. Man kunde nästan tro att han hade somnat när han slutligen fattade pennan och skrev med sin krokiga handstil på titelbladet:

Doktor Grodas reseanteckningar

Sedan satt han en stund och funderade samtidigt som han sög på pennskaftet. ”Rätt skall va rätt” mumlade han och satte pennan under titeln och skrev dit:

eller Det bara elåflugorna vet

Det bara eldflugorna vet är konstruerat av

URSPRUNGSIDÉ:	*Johan Nilsson*
REGI:	*Johan Nilsson* *Martin Svahn*
MANUSKRIPT:	*Martin Svahn*
KARAKTÄRER:	*Johan Nilsson* *Martin Svahn*
ILLUSTRATIONER:	*Andréa Andersson* *Andreas Sandlund*
STÄMNINGSMUSIK:	*Johan Nilsson (finns på frispel.webhop.org)*
SPELTESTARE:	*Daniel Eriksson* *Jon Havemose* *Jimmy Nordström* *och Martin Sandlund* *under ledning av Magnus Myrberg*
KORREKTURLÄSARE:	*Andréa Andersson*

Tack till Alla som på något sätt hjälpt oss.

Ett stort tack skall ni ha.

Besök FriSpels hemsida för att läsa om annat som vi skrivit eller håller på att skriva:

http://frispel.webhop.org/

En
Frispelsproduktion av
Martin Svahn och
Johan Nilsson
Vintern år
2001-
02

- Slutet gott, allting gott -

FRISPEL

Det bara eldflugorna vet - Spelledningsmall

Innan du läser detta dokument bör du som spelledare läsa igenom hela manuskriptet och alla karaktärerna. Detta är ett hjälpmedel för dig som redan har läst manuskriptet för att spelleda scenariot utan att behöva slå för mycket i det. Här nedan följer en genomgång av karaktärerna samt en sammanfattning av händelser och var man kan finna dem i manuskriptet.

Karaktärerna: Vi föredrar om du pratar lite med spelarna om deras karaktärer och här nedan har vi sammanfattat vad du som spelledare bör trycka på till respektive spelare. Kom ihåg att ge alla gott om tid att läsa igenom och reflextera över karaktärerna och även ge gruppen god tid att prata ihop sig. Om det skulle saknas spelare kan du egentligen ta bort vilken karaktär som helst utom Doktor Groda.

Doktor Groda: Skall vara en entreprenör som tar kommandot och ogillar att bli motsagd. Riskerar dock inte sitt egna skin utan vill hellre se andra göra allt som kan tänkas vara farligt. Bra på teori men ej praktik, undantaget är matlagning. Fin i kanten och använder ett utbroderat språk. Pratar mycket.

Bror Mullvad: En tänkande strateg som uppskattar det enkla, som en skön promenad eller ett gott mål mat. Är bestämd men säger först sin mening efter att han reflexcerat ordentligt över situationen. Gillar föra intellektuella och existentiella konversationer.

Fröken Mus: Impulsiv ung dam som minsann vill visa att hon också kan. Anser sig vara kvickttänkt och händig och har ett rejält humör. Bestämd och pratsam.

Unge Herr Mus: Dagdrömmande yngling som vet att han är ämnad för storverk. Är ordentlig och välartad men vill se världen och bege sig på äventyr. Drömmer mycket och brukar förära sin omgivning med sina historier och drömmar.

Kapitel 1: Dungen

Kronologiska händelser.

- Sällskapet träffas hos familjen Mus, beslutar sig för att leta efter Fru Mus. (s.6)
- Besöker Gammelfar padda, får gåta. (s.15)
- Möte vid stenhäll med alla djur, Beslutar att bege sig på expedition. (s.17-19)

Andra händelser.

- Vandrar runt i dungen; besöker: Familjen Fläsk (s.8), Flink (s.9-10) och Grevé (s.10-11), Taggen (s.12-13) och ekorrarna (s.14-15). *Ingen bestämd ordning.*
- Hittar strumpa vid ån.(s.7)
- Kaninpar berättar om Harlandia (s.16)
- Besöker man Ormen är han stor och hemsk och skrämmer iväg en.

Kommentar: Känslan av dungen skall förmedlas, allt skall kännas som en mysig fabel. Viktigt att gåtan förmedlas korrekt. Tar inte spelarna initiativet till en expedition får en spelledarkaraktär göra det och föreslå spelarna som deltagarna vid expeditionen. Detta bör bara ske i yttersta nödfall. Besöker man Gammelfar Padda för tidigt behöver han inte vara hemma, eller så sover han. Om de får gåtan direkt försvinner själva dungdelen och scenariot blir ganska kort.

Slp: Far Mus, Gråmus, Mäster Flink, Aristokratskan, Taggen, Stacken, Ekorrarna, Gammelfar padda, Kaninerna, Fladdermusen

Kapitel 2, Scen 1: Ängen

Kronologiska händelser

- Beger sig av (s.19), kommer fram till staden (s.23-24).

Andra händelser

- Doktor Groda får värmeslag då han är ett växelvarmt djur. (s.20)

- Ser Sorkspejare som flyr från karaktärerna.(s.20)
- Stöter på Ödla som pratar om falken Skarpögd. (s.21)
- Kommer hem till familjen Tummlare (s.22)

Kommentar: De skall uppleva något som är skilt från dungen. Känna sig hotade och komma till staden.

Slp: Ödlan, fam. Tumlare, Kaptenen.

Kapitel 2, Scen 2: Staden

Kronologiska händelser

- Träffar kejsar Raulin (s.24)
- Blir Offrade (s.31)
- Flyr från Ugglan (s.32)

Andra händelser

- Besöker labyrint för att rädda prinssessan (s. 26), träffar råtta (s.28). Labyrinten är egentligen en dumpad gammal traktor som de kommer in i genom avgasröret.
- Bal (s.29), prinssessan stöter på Unge Herr Mus(s.30)

Kommentar: Det gäller att få en ursäkt till att få dem offrade. Kan vara svårt att få med sig alla spelarna. Gäller att improvisera om de inte följer ”handlingen”. Kejsaren kan offra dem av de mest obskyra anledningar, men de mindre fåniga är att föredra.

Slp: Kaptenen, Raulin, Råttan, Prinssessan, Ugglan.

Kapitel 3: Ormens fördrivning.

Kronologiska händelser

- Blir jagade över ängen av Ugglan (s.33-34)
- Kommer till Grävling, Gåtans lösning (s.34-35), hör någon prata med grävlingen på natten utan att se vem det är.
- Fördriver Ormen (s.35-37)

Kommentar: Även om händelseförloppet är satt är inte hur det händer så viktigt. Vill de storma stubben likt stormningen av Bastiljen går det lika bra som att smyga sig in likt Bilbo.

Slp: Grävlingen, Ormen, ev. folket i dungen.

Kommenterar om:

Början. Hur och var scenariot börjar framgår inte så tydligt men vårt förslag är att man börjar med en miljöbeskrivning om hur solen skiner och snön har smält för att sedan övergå till Doktor Grodas och Bror Mullvads promenad. När de böjar närma sig mössens hus kan man låta Far Mus komma hem och berätta för sina barn om att Fru Mus är borta. Just när han har gått och lagt sig knackar Doktorn på dörren och promenaden tar sin början.

Eldflugor. Skall alltid förekomma vid gryning och skymning och de skall verka mystiska och sagolika. De kan inte prata mer än i ljudlösa viskningar som karaktärerna inte uppfattar meningen med. Fångar man en blir man inte klokare för det.

Mötet. För att allt inte skall kännas konstigt när mötet skall komma är det viktigt att det introduceras tidigt, t.ex. kan far Mus eller gamle Gråmus påpeka att de kommer att träffas på kvällen.

På mötet. Vill inte spelarna ta upp förslaget på en expedition kan kaninerna som ska till Harlandia det. När mötet väl börjat skicka ut expeditioner kommer det att fortsätta tills spelarna går med på att göra en själv. Går det inte att få spelarna att inte gå till Stubben kan man alltid låta Ormen jaga ut dem på ängen

och innan de vet ordet av snubblar de över Sorkstaden.

Ryktet om gåtan. Vissa spelgrupper vägrar tala om för spelledarpersonerna varför de är ute på expedition. Låt redan ödlan och/eller fam. Tumlare fråga om detta för att få en indikation. Vägrar de svara kan deras rykte och gåtan med det vandra före dem över ängen. Kaninfamiljen kan vara de som har spridit ryktet och för att spelarna skall förstå det kan de lite då och då stöta på kaninerna som undrar om spelarna har hört några nyheter om Harlandia.

Tvätten. Med fördel kan tvätten flyttas så att den blir hittad på slutet i stället för i början. Om man flyttar den kan man även låta dem hitta hela tvättkorgen flyttandes i strandkanten. Det bästa är att låta dem springa över den just efter de har jagat iväg Ormen så att de på så sätt förstår att Fru Mus har drunknat. Man kan även lägga dit en personlig sak från Fru Mus, t.ex. hennes förkläde eller en av hennes skor för att göra det ännu tydligare.

Ormen. Det kan finnas tydliga tendenser till att vilja gå till Ormen. Om man lyckas skjuta in mötet först kan man där avskräcka dem genom att berätta om alla de som Ormen slukat, möss som igelkottar. Ger de sig ändå inte får man ta till ändå grövre medel, t.ex. låta ”Mötet” tvinga Taggen till Ormen och när han går kan han muttra något om sina förlorade föräldrar, bröder, kusiner med mera. Detta blir särskilt avskräckande om man innan har porträtterat Taggen som en stor råbarkad individ.

Fru Mus. En sak som är otydlig men som måste poängteras är att Fru Mus inte kommer hittas i scenariot. Istället kan man få en antydan till att hon har drunknat efter att man jagat ut Ormen.

Slutet. För att det inte skall bli ett alltför stort antiklimax bör man ha någon slags summering om hur legenden om äventyret länge berättades, om hur doktor Groda skrev ned alltihopa och om hur Fru Mus inte återfanns. Man kan låta bror mullvad och doktor groda skriva varsin version, en lite mer fakta och en lite mer poetisk och sedan konstatera att Doktor Grodas blev den mer populära och den som kommer gå till historien. Man kan eventuellt läsa lite av stycket under rubriken ”eftervård”.

Eld… Det finns ingen eld i dungen eller i sorkriket utan det är grävlingens, och eldflugornas, hemlighet. All värme, till exempel till badvatten med mera är solvärmt.

Allmänt om scenariot: Det skall ges utrymme för spelarna att konversera inbördes och spela ut sina karaktärer. Bör uppmuntras genom att spelledaren tar till ett visst teatraliskt uttryckssätt. Se till att alla spelledarpersoner får ett eget liv och krydda besöken mellan dem med miljöbeskrivningar ur grodperspektiv eller anekdoter från den tid som flytt.

Slutligen Gåtan. Som ni förstått är inte lösningen på gåtan den som man tror. Gammelfar Paddas gåta är dubbeltydig och det skall förhoppningsvis framgå för spelarna alldeles efter scenariot. Den slingrande är inte Ormen utan ån och det bara eldflugorna vet är inte eld utan hur man återkommer från ån. Där av är det viktigt att poängtera hur eldflugorna uppstår och försvinner spöklikt över åns strömmande vatten. Ett råd för att inget skall bli galet är att läsa upp gåtan ordagrant. Råkar du säga Ormen istället för den slingrande är allt kört. Men om spelarna löser gåtan på rätt sätt då? Detta undviker man genom att förprogrammera dem på att tänka på Ormen. *Låt Far Mus poängtera att Musbarnen skall akta sig för Ormen*, låt stubben, där Ormen bor, vara stor och svart när de ser den från andra stranden. Har du varit nog tydlig kommer ingen spelare tänka på ån.

Konstruktörernas kommentarer: Nu i efterhand när vi tittar tillbaka på denna produktion är det mycket som vi tycker borde vara annorlunda. Det största problemet är att berättelsen inte riktigt avslutas utan att den bara rinner ut i sanden. Till vårat försvar vill vi bara säga att det finns en uppföljare planerad där följderna av Grävningens & Ugglans mer ondsinta planer kommer fram i ljuset och där fru Mus öde berättas till fullo. Innan den skrivs är dock detta allt ni kommer att få ta del av. För att få några ord på vägen in i erat spelledande vill vi be er att vara uppmärksamma på vilka intermezzon som händer under första och andra delen av scenariot som man kan återanvända i tredje delen. Märker spelarna att de som de gjorde har fått konsekvenser kommer de känna att historien är mer komplett än annars.

Mycket nöje.

FriSpel finns även på Internet

frispel.webhop.org

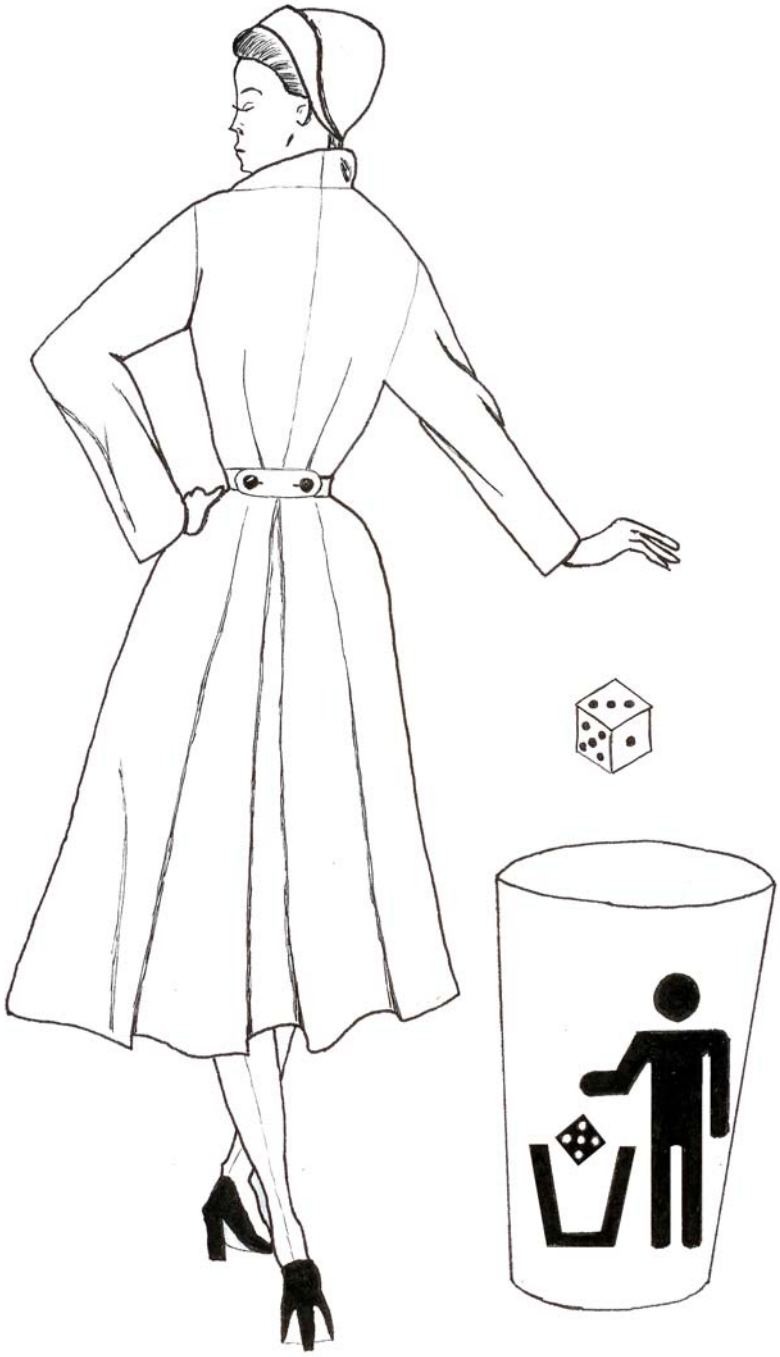

Spelledarmallen

Text av
Martin Svahn & Johan Nilsson
Djurskisserna av
Andrea Andersson
Tärningskastarinnan av
Martin Svahn

De pikanta tankegångarna i kombination med den tilltagande hettan fick Doktor Groda att må illa och bli snurrig. Han rätade sakta på sin ståtliga rygg för att se dungen i skenbar rörelse. Med vingliga ben reste han sig upp. Han packade ner handduken och den glänsande matlådan bredvid de ljusblå badbyxorna i väskan för att sedan återställa sin vigör med en kort stund i skuggan. Nu väntade den årliga vårpromenaden bland dungens innevånare med hans gamla vän Bror Mullvad.

Du är den enda personen i denna civilisationens avkrok som är det minsta bildad. Din långa tid vid universitetet har gjort att du gärna svänger dig med ord och meningsbyggnader som för andra individer gärna förefaller oförståeliga. Vissa av orden som du använder kanske du själv inte riktigt förstår men de brukar bara komma när du väl börjar prata, vilket du gör mest hela tiden, både med andra och med dig själv. Men du är inte bara pratsam, du är dessutom överdrivet elegant och du tror dig kunna föra dig i alla sammanhang. Din världsvana har dessutom givit dig alla de drag som en karismatisk ledare behöver och du har länge drömt om att få använda dina färdigheter till praktisk nytta. Det enda negativa med din egen person är möjligtvis att andra kanske inte alltid förstår din storslagenhet och att du vid flera tillfällen, utan att medvetet haft det som avsikt, överdrivit dina egna prestationer när de kommit på tal.

Doktor Groda

Med rejäla årtag styrde Doktor Groda det gamla näckrosbladet mellan drivisen. Han längtade till den sommaren då han skulle kunna få ett nytt sjödugligt näckrosblad i stället för den här gamla skorven som fuktade hans vackra men ack så känsliga fötter intill förkylningen. ”Styrbord fem grader” sa han till sig själv med en medvetet nasal röst och styrde sedan bort mot bryggan för att kasta ankar. Morgonen var tidig och bortsett från månen var eldflugorna det enda som bidrog till det matta gryningsljuset. Med ett ordentligt kliv tog Groda sig från bladet till den säkra bryggan, men dimman gjorde att han missbedömde avståndet och fick lov att springa några steg för att hålla balansen och rädda fracken från markens fukt. Han tog doktorsväskan i handen och gav sig iväg längs strandkanten för att uppsöka sin favoritsten. Doktorn tänkte där förtära sin frukost samtidigt som han skulle åtnjuta soluppgången. Han trampade barfota runt på den frostbekläda marken och svor lä tt åt naturens alla fel. Till slut kom han lätt nerkyld fram till sin sten vid åkanten och öppnade väskan varifrån han plockade upp sin badhandduk att värma sig med och sin matlåda med den medtagna frukosten.

Efter att ha brett ut handduken och med våld förflyttat en frostig ormbunke som haft fräckheten att dölja hans vy började han förtära den delikata marinerade trollsländestjärten i franskt snitt som han själv tillagat i slottet på sin ö. Gommens njutning fick Groda att minnas sina tider vid universitetet då han så gott som dagligen frossat i de mest kulinariska läckerheter som storstaden kunde erbjuda. Han hade varit kock för föreningen ”Rännstenens Humanister” vilkas huvudsyssla visserligen var som konstkritiker på olika fakultetsmöten men som även anordnat små festligheter i universitetets salar för föreningens invigda. Han hade varit nöjd med sitt liv, men man vet aldrig vad ödet har på lur för en. En helt vanlig dag förmörkades plötsligt himmeln och innan Groda hann bege sig därifrån skakade jorden och han kände sig yr och fick sätta sig ner. Han tänkte att det här var väl konstigt då han inte kunde erinra mig att det stått något om jordskalv i hans horoskop den mo rgonen. Så skakade jorden till ytterligare en gång och han vältes över ända och måste ha svimmat för när hanåter öppnade ögonen låg han bland en massa lera och det visade sig senare att han hamnat i just denna dunge.

När Doktor Groda satt där och mindes gamla dagar, sakta mumsandes på de sista bitarna av delikatesserna steg äntligen solen så sakteliga. Den hasade sig ansträngd över horisonten och började avfyra sina värmande strålar mot Doktorns sten. Mätt och belåten lade sig Doktor Groda på handduken för att sola lite. Med de ljumma strålarna i ansiktet och röda, formlösa, men vackra mönster spelandes på ögonlocken kände han hur iskristallerna på stenen smälte och sögs in i handdukens porösa tyg. Ett långt tag låg han bara och andades så att halsen hävde sig. Grodas medvetenhet om sina egna andningsrörelser fick honom att tänka på hans morbror, Onkel Frist Groda, som var vida känd för sin ståtliga halssäck. Ack, att aldrig få återse sin släckt.

Herr Mus log belåtet som han brukade göra efter sagostunderna och sade sedan: ”Ja ni, ungar. Gå och lägg er nu, så blir er mor stolt när hon kommer in och ser sina små rara musbarn sova.” Fröken Mus skruvade otåligt på sig varefter hon himlade med ögonen och frågade: ”Kan du inte berätta en saga till?” Inte för att hon ville höra ytterligare en saga, utan snarare för att hon ville stanna uppe längre. Herr Mus skrockade och reste sig sakta upp ur fåtöljen. ”Nej nu får det vara bra för ikväll. Hopp i säng annars äter jag upp er!” Såväl Fröken som Unge Herr Mus hoppade med ens ur sin fåtölj varefter de tjutande rusade med Fröken Mus i spetsen in till barnkammaren.

Du är modig, kanske den modigaste i dungen. Ingen annan har väl vågat sig till alla de hemliga ställen som du hittat under trädens rötter och bakom de mossbeklädda stenarna. Du gillar att retas med din bror även om det ofta slår tillbaka mot dig själv. Ibland följer han dig i dina upptåg och hans uppfinningsrikedom kompletterar dina djärva planer utmärkt. Själv är du lättretad och hatar att förlora. Det skulle kanske vara bättre att tänka efter en gång till innan man handlade men det skulle vara helt mot din natur. Din filosofi har gjort dig beslutsam och du brukar göra det som faller dig in utan att lyssna till andras råd.

Fröken Mus

En gång för länge sedan, när du var ett litet barn, i en dunge mitt ute på ängen bodde en liten flicka. Hon var ingalunda liten till sättet, men detta till trots var hon liten. Hon var nämligen en mus och hette Fröken Mus. En tidig vårdag, som jag tror du fortfarande minns, var det klart och fint väder och solen värmde alla som var trötta efter vintern: människor, som möss. Den tinade frosten som ännu dröjde sig kvar och fick snödropparna att resa sig mellan snöfläckarna.

Det började redan lida mot kväll och luften var lite kall, nästan rå. Fröken Mus bror, Unge Herr Mus, drack en kopp kvällste och hennes far, Herr Mus, läste som vanligt i en av sina tjocka böcker. Kvällen var med andra ord ganska långtråkig. När Fru Mus, sa att hon skulle gå ut med byken var Fröken Mus inte sen att ropa att hon ville följa med. Med ett av sina väldiga och graciösa skutt lämnade hon fåtöljen och stod i tamburen. Glatt tog hon andra änden av tvättkorgen, redo att hjälpa sin mor med att bära det överfulla kärlet. Utan att Fröken Mus hade några planer på det, visste Fru Mus redan innan de gick att hon ensam skulle få göra byket. Det var nämligen så att Fröken Mus var en mycket otålig liten musflicka. Så, när de båda kom ner till den porlande bäckens strand, tappade Fröken Mus snart tålamodet och släppte tvätten för en egen liten upptäcktsfärd.

Det hade skymt och ur bäckens vatten steg dimma. Den kyliga brisen gav träd och buskar liv och på håll hördes enslig fågelsång. Fröken Mus rös av spänning och nyfikenhet när hon smög iväg längs stranden. Vattnet porlade vackert och luften doftade så underbart. Hon spratt till av lycka när hon insåg att våren verkligen var här. Med klappande hjärta och andan i halsen sprang hon upp från den lilla dal där ån rinner för att omfamna en trädstam och sedan i ett språng attackera en stackars mal som satt på ett gammalt gult grässtrå och putsade sina vingar. Allt snurrade, allt var fridfullt, men samtidigt nytt! Fröken Mus var så omtumlad att hon måste kasta sig handlöst tillbaka nerför slänten och rulla så häftigt att både klänningen och förklädet dansade i vinden och rörelsen.

När hon landat låg hon stilla på rygg i flera minuter och bara andades. Hon hade sin blick fäst mot stjärnorna och stjärnornas blickar var alla fästa mot henne, det var hon säker på. De viskade till varandra om henne. Vad de viskade kunde hon naturligtvis inte höra, de var ju för långt bort, men det var vackra och goda saker. De älskade henne lika mycket som hon älskade dem. Viskningarna närmade sig sakta och Fröken Mus blev tvungen att resa sitt huvud för att se sig om och där, mitt framför henne, svävade en stor klunga skinande eldflugor! I ett mjukt sorl av viskande röster spred de sitt matta sken. Det var som i en sagovärld från någon av hennes fars böcker.

När Fröken Mus åter kom hem till stugan satt hennes bror och lyssnade på just en sådan saga läst av Herr Mus. Hon kröp ner i fåtöljen bredvid sin bror och kylde på pin kiv ner honom med sin kropp, vilket han desperat försökte undvika. Sagan handlade som vanligt om en muspojke som gav sig ut i världen och den var ganska tråkig. Snart vandrade Fröken Mus tankar iväg. Hon var en modig äventyrare som gav sig ut ur dungen för att söka en skatt som låg gömd i en mörk grotta långt, långt borta. Det var ett farligt, men spännande äventyr och innan hennes far hann slå ihop boken hade hon hittat en kista full med ädla stenar.

han kom att tänka på den promenad han och Doktor Groda lovat varandra så sent som en dag tidigare. I morgon fick den allt bli av.

Du är en Strateg som noggrant väger saker mot varandra innan du handlar. Din eftertänsamhet kan dock göra att folk inte orkar vänta på att du skall välja ut vägen, utan rusar iväg åt fel håll innan du hunnit peka ut den rätta. Detta är lite av ett bekymmer med nya bekantskaper, men när folk väl lärt känna dig brukar de vänta på dit råd. Efter att ha vänt och vridit på ett problem och hittat och därefter hittat den bästa lösningen är du fast bestutsam om att det verkligen är du som har rätt.

Bror Mullvad

Bror Mullvad satt under sin favoritsyren som inte skulle blomma på många veckor än och studerade dungen som vinterns vita täcke äntligen hade lämnat. Han såg med förtjusning på hur stackens första innevånare hade vaknat till liv för att börja röra på sig och till sin förskräckelse upptäcka inkräktare i dungens södra delar. Nu kunde Bror Mullvad fascinerat se på hur rödmyrorna samlade sina styrkor för att marschera i väg och köra ut de inkräktande svartmyrorna, och det var nästan inget som Bror Mullvad tyckte så mycket om som ett riktig bra fältslag. Han böjde sig fram och tog ett litet mellanmål på några av de tappra krigarna som råkat förirra sig in under syrenbuskens kala men skyddande grenverk. Sedan satte han sig och spanade upp mot trädkronorna för att förhoppningsvis få en skymt av familjen Fink, för efter fältslag och färska maskar så anser Bror Mullvad att fåglar är något himla intressant och då framför allt att konversera med dem. De är nästan magiska när de rör sig smidigt och elegant genom luften och när de talar frambringas de vackraste bland melodier.

Det var om dem Bror Mullvad drömde när han låg i sitt sköna lövinredda hem och sov hela vintern. Förra sommaren hade han pratat mycket med familjen Fink och han gillade deras historier om vad de hade sett vida omkring. Dessutom kände han sig speciell då de sjöng sina vackert komponerade melodier bara till hans förtjusning. Han längtade efter deras ankomst till dungen och den dag då luften skulle fyllas med fågelsång där han satt drömmande och fantiserade med nosen i luften. Han var så försjunken i tankar och fantasier att han nästan missade myrarméns avtåg. När han upptäckte detta fick han brottom att sätta till glasögonen och ta på sig plommonstopet. Sedan skyndade han efter hären mumsandes på soldater som hamnat på efterkälken.

Det blev ett långdraget slag och trots att Bror Mullvad är en mycket tålmodig mullvad slumrade han så små ningom till invid den om våren forsande ån som löper tvärsigenom dungen. Han drömde att det var sommar och att vackre Fru Fink gav honom en gåta vilken, om han löste den, skulle belöna honom med en visa. Denna gåta som vid första tanken tyckts så enkel visade sig vara en riktig tankenöt, för hur han än rynkade sin panna och hur hann än kliade sin hjässa lyckades han inte besvara den. Han vandrade genom tjocka tuvor med frodigt gräs och hörde getingkupan surra i en trädgren. Han såg molnen vandra och vattnet porla, men ändå förblev gåtan olöst. Detta förbryllade honom så till den milda grad att han blev irriterad. Han var helt säker på att han tänkt alldeles för mycket och att han, om han fick höra svaret, skulle utropa jasså, var det så lätt! Och känna sig dum.

Det första Bror Mullvad kom att tänka på när han vaknade var gåtan, men den tycktes som bortblåst ur hans minne. Solen dröjde sig nu kvar blott som en brandgul lykta vid horisonten. Aningen frusen såg han sig om efter de tappra krigarna, men fann sig liggande ensam i den klara kvällen. Vinden spelade i de gulnade vasstrån som överlevt vinterns härjningar, men för övrigt var det tyst och stilla. Bror Mullvad muttrade medan han så sakteliga började sin promenad hemåt. Mörkret bekymrade honom inte nämnvärt, ty du vet lika väl som jag att är det något mullvadar är vana vid, så är det mörker. Nej, det var den skarpa kontrasten mellan värme och kyla och den lika skarpa kontrasten mellan dröm och verklighet som gjorde honom aningen illa till mods. Bror Mullvad gick så med bestämda steg och djupa tankar när

bergväggen och föll omtöcknad ihop. Musen skyndade fram till prinsessan vilken lättad frågade vad han hette, och ni vet lika väl som jag vad han svarade. Han hade inget namn. Prinsessan var dock rådig och snart ståndade bröllopet mellan Prins Mus Modig och Prinsessan Näbbmus. Därefter levde de lyckliga i alla sina dagar."

Herr Mus log belåtet som han brukade göra efter sagostunderna och sade sedan: "Ja ni, ungar. Gå och lägg er nu, så blir er mor stolt när hon kommer in och ser sina små rara musbarn sova." Fröken Mus skruvade otåligt på sig varefter hon himlade med ögonen och frågade: "Kan du inte berätta en saga till?" Herr Mus skrockade och reste sig sakta upp ur fåtöljen. "Nej nu får det vara bra för ikväll. Hopp i säng annars äter jag upp er!" Såväl Fröken som Unge Herr Mus hoppade med ens ur sin fåtölj varefter de tjutande rusade med Fröken Mus i spetsen in till barnkammaren. På natten drömde Unge Herr Mus om egna äventyr i de avlägsna vildmarkerna utanför dungen.

Du är en hänsynstagande och förstående mus. Detta hindrar dig dock inte från att delta i de upptåg din syster tar med dig ut på och ni har haft mycket kul tillsammans. Du har bra fantasi, och ofta dagdrömmer du om allt möjligt. Ibland berättar du om dina drömmar för din syster även om hon inte alltid är genuint intresserad. Du är dessutom frågvis och anser att det finns få saker som inte är nog intressanta att lära sig.

Unge Herr Mus

Vårdagen började lida mot kväll. Det var en sådan där dag då marken, löven och de höga gula gräs strån som överlevt vintern, har en yvig päls av vit frost på morgonen. En sådan där dag då solen fram på förmiddagen kommer nyvaken men utvilad och stark över horisonten för att med ömhet och välvilja smälta landskapets vita skrud, för att sedan tända livslusten i allt som trodde tiden var förbi. En sådan där dag då man fram mot kvällningen, när kylan återvänder, gärna kryper ihop i en mjuk fåtölj och lyssnar till en god historia.

Och det var just vad den Unge Herr Mus gjorde. Han satt hopkurad i en av familjens mjuka fåtöljer och värmde sina kalla tassar. Vigt, men långsamt böjde han sig fram för att sätta på sig sina tjocka sockor varefter han fick en armbåge i sidan av sin syster, Fröken Mus. Hon trängde sig upp i fåtöljen bredvid honom och snart satt de båda där.

Då Fru Mus gick ut för att tvätta reste sig systern så snabbt att Unge Herr Mus spillde varmt te i sitt eget knä. ”Ja, då var det bara vi karlar kvar då” konstaterade Herr Mus, lutade sig bakåt och stängde ljudligt den väldiga boken han suttit och läst ur. Unge Herr Mus ställde ifrån sig sin tekopp på det lilla bordet intill fåtöljen och frågade sin far: ”Kan du inte berätta en historia om hur det var förr?, en historia om farfar, eller om farfars pappa?” Herr Mus log finurligt, varefter han harklade sig och började sin berättelse.

”En gång för mycket länge sedan, när din pappa var en liten musunge, hände det sig som så, att en muspojke gav sig ut i världen på jakt efter sitt namn. Det var nämligen så att han inte visste vad han hette bortsett från att han var en muspojke. Han packade ett knyte med några nötter och ett dussin vinbär och vinkade sin far och mor farväl. Redan innan han lämnat dungen stötte han på början av sitt äventyr. Där var en råtta som lyckats stjälpa sin kärra och nu låg säckar utspridda runt honom på stigen. Ful och otäck var han, men vår mus erbjöd honom ändå sin hjälp och staplade råttans säckar på kärran. Råttan blev naturligtvis glad och frågade varthän musen var på väg.”

Plötsligt rycktes dörren upp och en kylig vindpust fick Unge Herr Mus att rysa till. Det var hans syster som återvänt från byken. Hon hade lämnat Fru Mus kvar med det som var kvar, för att hon inte hade någon lust att hjälpa till mer. Med ett skutt satte hon sig åter bredvid Unge Herr Mus som desperat försökte undvika kroppskontakt med sin nedkylda syster.

”Nåja, vart var vi? Just ja, vid råttan… Råttan erbjöd musen skjuts på kärran och så bar det av ut i det okända. När musen efter ett tag klev av i ett vägskäl tackade han råttan för hans vänlighet och fortsatte att gå till fots, men det dröjde inte länge innan han hörde avlägsna rop på hjälp. Musen sprang naturligtvis åt det håll varifrån han hört ropen och fann sig snart stående på en avsats under vilken en stor stygg katt låg morrande. Framför katten stod en förtjusande vacker, och livrädd näbbmusprinsessa. Katten visade sina vassa klor och dess gula ögon smalnade till ett par tunna streck när musen insåg att prinsessans liv stod på spel. Han kastade sig dödsföraktande ner och bet katten så hårt han kunde i svansen. Katten blev naturligtvis både överraskad och rasande, så han vände sig om mot musen och anföll. Musen stod blickstilla och såg hur det vidöppna gapet med de vassa tänderna närmade sig, men när bestens käftar skulle sluta sig om honom kastade han sig under katten vilken i sin iver och fart störtade rakt in i

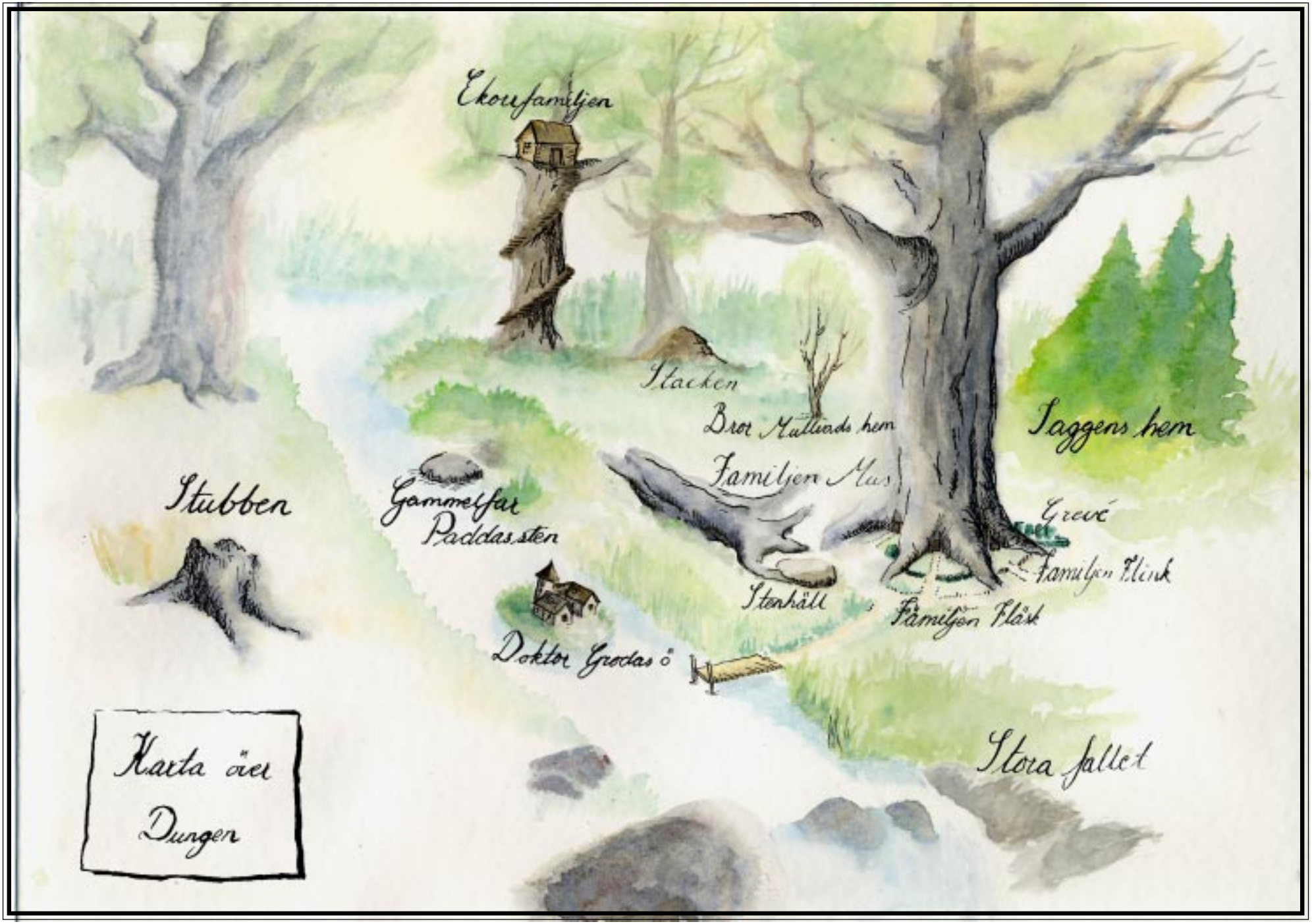
Ekorrefamiljen
Stacken
Bror Mulliads hem
Familjen Mus
Saggens hem
Stubben
Gammelfar
Paddassten
Grevé
Familjen Flink
Stenhåll
Familjen Flink
Doktor Grodas ö
Stora fallet
Karta över
Dungen